

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 9 SAYI: 46 Kasım-Aralık 1998

Mevcut Durum ve Gerçekler

*Politika, Savaş, Diplomasi,
Faşist Saldırıları ...*

*Jet-Pa:
Avantajlar Dünyası!*

*24 Aralık 1978
Maraş Katliamı*

Kurtuluş Cephesi'nden Çağrı

*Türkiye Tarihinden
"1965-71 Türkiye'de Devrimci Mücadele
ve Dev-Genç"*

*Devrim Stratejisi
(Túpac Amaru Devrimci Hareketi)*

*Devrim Programı
(Túpac Amaru Devrimci Hareketi)*

MEVCUT DURUM VE GERÇEKLER	3	Ülkemizde son aylarda gelişen değişik olayların ve bu olayların devrimci mücadele açısından ortaya koyduğu gerçekleri irdeleyen bir yazı.
POLİTİKA, SAVAŞ, DİPLOMASİ, FAŞİST SALDIRILAR ...	12	A. Öcalan'ın Roma'ya gidişiyle birlikte başını MHP ve BBP'li faşistlerin çektiği milliyetçi-şovenist eylemler ve Kürt ulusal hareketinin içinde bulunduğu durumu değerlendiren bir yazı.
JET-PA: AVANTAJLAR DÜNYASI	18	"İslamcı" sermayenin yeni gelişmelerinden JET-Pa holding ve bunun Avrupa'da düzenlediği Ahmet Kaya konserlerinin gösterdiği bazı gerçekler üzerine.
24 ARALIK 1978 MARAŞ KATLIAMI	21	24 Aralık 1978 tarihinde faşist milislerin Maraş'ta gerçekleştirdikleri katliamın 20. yılı üzerine bir değerlendirme.
KURTULUŞ CEPHESİ'NDEN ÇAĞRI	23	Kurtuluş Cephesi'nin halkın katkılarına ilişkin olarak açtığı kampanya bildirisi.
TÜRKİYE TARİHİNDEN: "1965-71 TÜRKİYE'DE DEVİRİMCİ MÜCADELE VE DEV-GENÇ"	24	Tarih bilgisinin ve bilincinin silikleştirildiği bir dönemde, Türkiye devrim tarihine ilişkin bazı yanlışlamalara ilişkin açıklama.
DEVİRİM STRATEJİSİ (MRTA)	26	Tupac Amaru Devrimci Hareketi (MRTA)'nin Devrim Stratejisi.
DEVİRİM PROGRAMI (MRTA)	31	Tupac Amaru Devrimci Hareketi (MRTA)'nin Devrim Programı.

KURTULUŞ CEPHESİ
SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:
Postfach 2501
55514 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:
<http://www.kurtuluscephesi.com>
E-Mail Adresi:
kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası'nda
basılmıştır.
Baskı Tarihi: 10.12.1998

Ederi: 200.000 TL.
5 DM - 15 FFr.
5 Sfr. - 6 NG

Abone Ederi:
10 Sayı 70 DM
15 Sayı 100 DM

Mevcut Durum ve Gerçekler

Kasım ayına girildiğinde, ülkemizin politik gündemi birbiri ardına gelen olaylar dizisi ile şekillenmeye başlamıştır.

Bir yanda “kaset savaşları” olanca hızıyla sürerken; diğer yanda “türban eylemleri”, YÖK’ün kuruluşundan bugüne kadar devrimci ve ilerici öğrencilerin protestolarına sahne olan 6 Kasım’ı “şeriat” gösterisine dönüştürmüştür. Tüm bunların yanında A. Öcalan’ın İtalya’ya gidişi, “Türk milliyetçileri”nin “zafer ve savaş” nidalarıyla yeni bir gündem oluşturmuştur.

Her yeni gelişmenin, tekil ve belirli bir zaman süresini kapsayan bir olay olmaktan çıktığı ve kendi içinde belirli bir zamanın ötesine geçen süreçler ortaya çıkardığı bir dönemde, bu olaylar dizisi, geniş halk kitlelerine yönelik demagojik propagandaların yoğunlaşmasını getirmiştir. Böylece, gelişen olaylar dizisinin bizzat kendisinden çok, bu olaylar dizisinin kitlelere sunulduğu ve bunun etkileri, gelişmeleri belirleyen özellikler kazanmasını getirmektedir.

“Kaset savaşları”, ne düzeyden ele alınırsa alınsın, oligarşi ile oligarşi dışındaki sömürücü sınıflar arasındaki çelişkinin ve çatışmanın “nihai hesaplaşma” noktasına geldiğini göstermektedir. Aynı şekilde, 28 Şubat 1997 tarihinden bu yana gelişen “laiklik karşıtı hareketler” olarak tanımlanan olaylar dizisi, “türban eylemleri” ile aynı hesaplaşmanın bir devamı niteliğindedir.

Gerek “kaset savaşları”, gerekse “türban eylemleri”, belirgin ekonomik nitelikleriyle, siyasal yönetim ile ekonomik ilişkiler alanı arasındaki gözle görülmeyen binlerce bağı ortaya sermektedir. Dünya ekonomik buhranının geliştiği bir evrede, oligarşinin (özellikle Koç Holding merkezli kesimi) tekelleşmemiş

burjuvaziye yönelik “çatışma”yı öne çıkarması, aynı zamanda, dünya ekonomik buhranı koşullarında nasıl bir gelişimin ortaya çıkacağını da göstermektedir.

“Kaset savaşları”nın açık biçimde gösterdiği gibi, **12 Eylül döneminde** ortaya çıkan ve palazlanan bir kısım **orta sermaye** kesimlerinin, devlet olanaklarını nasıl kullandığı ve bu sayede nasıl geliştiği daha açık hale gelmiştir. Öyle ki, 12 Eylül faşist askeri yönetimiyle kurulan ilişkiler sonucu, pek çok küçük ve orta sermaye kesimi “devlet kredileri” yoluyla kendilerine yeni yatırım olanakları sağlamışlardır. Bunun temelinde, oligarşi ile bu kesimler arasında 1980 yılında yükselen devrimci mücadeleye karşı varılmış olan “consensus” yatmaktadır.

*“Öyle ki 1980 yılında olduğu gibi TÜSİAD devreye girmiş ve doğrudan görüşmelerle yeni bir sömürücü sınıflar birliği oluşturmaya yönelmişti. Tekelci-burjuvazinin bu yeni girişimi, temel olarak, kendi dışındaki sömürücü sınıfları **fraksiyonlar ve bireyler düzeyinde** birleştirmeye dayanıyordu. Daha ucuza mal olacak bir taviz politikası uygulanarak, karşı gücü bölmek en önemli hedefti. Son tahlilde tekelci burjuvazinin kendi ekonomik gücünü kullanarak (‘rüşvet’ yoluyla, daha tam deyişle **adam satın alarak**) bazı fraksiyonları ya da bireyleri kendi etrafında toplaması demektir. Tarihsel olarak, burjuvazinin aristokrasiye karşı uyguladığı bir politika olarak İngiltere’de oldukça başarılı olmuştu. Olası bir başarının olanaklarından yararlandırma (**devlet kredileri, teşvikler, ihaleler vb.** olanaklar) ile tekelci-burjuvazi-*

nin sahip olduğu bankalardan kredi sağlama önceliği ve şirketlerin ihalelerinin verilmesi olarak sunulan bu rüşvet oldukça etkili oldu. Artan enflasyon ve yüksek kredi faizleriyle iflas eşliğine gelmiş sanayi ve ticaret burjuvazisinin büyük bir kısmı, bu yolla T. Özal'a bağlandı. Ve yine ihracat teşvikleri ve devlet ihalelerinden yararlanma önceliği vaadiyle büyük toprak sahipleri, büyük sürü sahipleri ve Anadolu tüccarları ittifaka sokuldu. (Zaten BTP'nin kapatılmasıyla bu kesimler politik planda etkili olamayacaklarını görmüşlerdi.) Geriye kalan küçük sanayiciler ve büyük esnaf çevreleri, büyük ölçüde tekeli-burjuvaziye bağlı olduklarından, yeni iş olanakları vaadiyle kazandı.” ()*

Bugün “kaset savaşları”, oligarşinin 12 Eylül döneminde oluşturmuş olduğu sömürücü sınıflar ittifağının bozulmasının ve bunun sonucu olarak her kesimin eski dönemdeki ilişkilerini kullanarak kendisine yeni olanaklar sağlamanın bir sonucudur. T. Özal döneminde, bizzat T. Özal'la kurulan ilişkilerle sürdürülen devlet olanaklarından yararlanma, T. Özal'ın ölümünden sonra önemli bir kesintiye uğramıştır. 1991 Ekim seçimlerinden Demirel'in başkanlığındaki DYP'nin birinci parti olarak çıkması ve E. İnönü'lü SHP ile koalisyon hükümeti kurması, bu kesintinin başlangıcını oluşturmakla birlikte, T. Özal, Cumhurbaşkanı yetkilerini kullanarak, devlet üzerinde etkili olabildiği için, kesin sonuçları T. Özal'ın 1993 yılında ölümüyle birlikte ortaya çıkmıştır. Bugüne kadar, T. Özal ve ANAP ilişkileri ile palazlanan küçük ve orta sermaye kesimleri ve de yeni “zenginler” (ki bunların bir kısmı 12 Eylül holdingleridir), 1993 sonrasında, gerek oligarşinin yeni uygulamalarıyla, gerekse Demirel'li DYP çevresinde toplanan diğer küçük ve orta sermaye kesimlerinin etkili olmasıyla birlikte, “eskisi gibi” rahatça işlerini yürütmeleri olanaksız hale gelmiştir.

Bu durum, ilk planda, bu kesimler arasında bir iç hesaplaşma başlatmıştır. Bunun en tipik örneği, Engin Civan'ın Selim Edes'in “rüşveti geri almak” için Alaattin Çakıcı tarafından vurdurulması olmuştur. Tüm kamuoyunun çok iyi bildiği gibi, bu olayda Alaattin Çakıcı ile olan ilişkiler Ahmet Özal-Semra Özal tarafından kurulmuştur. Emlak Bankası'

na ilişkin yolsuzluklar ve rüşvetler, bu olayla açık hale gelmiştir. Ancak gerek oligarşi içindeki çelişkiler, gerekse devlet bürokrasisinin teknokratlaştırılması uygulamaları sonucu, bu olaylar kendi içinde sınırlandırılmış ve üstü kapatılmıştır.

Ama olayları yakından izleyen herkesin açık biçimde gördüğü gibi, bu dönemden itibaren, 12 Eylül döneminin holdingleri ve “yeni zenginler”, rüşvet, tehdit ve şantaj yolu ile kendi işlerini sürdürmeye devam etmişlerdir. O güne kadar adı sanı duyulmamış pekçok “işadamı”nın, “kaset savaşları”yla birlikte sözü edilebilir bir “zenginliğe” sahip oldukları kamuoyuna yansımıştır. Trilyonlarca paranın elden ele geçtiği, milyonlarca dolar rüşvetin dağıtıldığı bir dönemde, en etkin silahın “**rüşvet, tehdit, şantaj ve cinayet**” olduğu açığa çıkmıştır.

Kendi sözcükleriyle söylersek, “işadamları” ile devlet ve politikacıların ilişkisi, 12 Eylül askeri yönetimiyle birlikte, tümüyle “yasal görünüm altında” yasa-dışı bir ilişki ağı oluşturmuştur. Bu, herşeyin herkese karşı kullanılması demektir. T. Özal'la birlikte başlayan ve felsefik karşılığını pragmatizmde bulan anlayış, böyle bir ilişkiler ağı içinde egemen bir dünya görüşü olarak ortaya çıkmıştır. Devletin, “egemen sınıfın baskı aygıtı” olma özelliği ve parlamentoda bulunan “sağ” partilerin “egemen sınıfın siyasal temsilcileri” olması gerçeği, bu ilişkiler ağının devrimci ve ilerici kesimler tarafından fazlaca yadırganmamasını getirmiştir. Pragmatizm, günlük dille söylersek “köşe dönmeçilik”, “iş bitiricilik” toplumsal ölçekte üretilmiş olduğundan, aynı yadırganmama durumu geniş kitleler açısından da ortaya çıkmıştır. Son Korkmaz Yiğit-Mesut Yılmaz ilişkisinde görüldüğü gibi, konu, “beceriksizlik” bağlamında değerlendirilmiş ve **sonucu** merakla beklenen bir “macera filmi” izleyen bir televizyon seyirciliğine dönüşmüştür. Televizyonların “canlı yayınları”, sunucuların “heyecanlı ve hararetlili” haber aktarımları, tümüyle bu merakın birer yansıması olarak ortaya çıkmıştır. Öyle ki, “canlı yayınlar”, “siyasal gerçeklerin teşhir” edildiği ve “tüm pisliklerin” ortaya döküldüğü, dolayısıyla izleyeni sürekli bir “gerilim ve beklenti” içinde tutan bir diziyeye dönüşmüştür.

Böyle bir ortamda, sol örgütler ve kesimler, inişli çıkışlı borsa haberleri izleyicileri gibi, olayların “gerilim dolu” gelişimini izleyen ve “biz demiştik”le sınırlandırılmış bir ajitasyonla yetinen bir görünüm içinde olmuşlardır. Kitlelerin bilinçlendirilmesinin en temel unsuru durumunda olan siyasal gerçeklerin açık-

(*) THKP-C/HDÖ: *Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi ve Devrimci Taktiğimiz*

lanması eylemi, “canlı yayınlar”la gerçekleştirildiği varsayıldığından, tümüyle bir yana bırakılmıştır. Oligarşinin bu ilişkiler içinde “**devletin yeniden yapılandırılması**” yönündeki planları ve bu yöndeki genelkurmay uygulamaları, solda değişik tartışmaların ve yaklaşımların da ortaya çıkmasına yol açmıştır. PKK’nin son ateş-kes ilanı sırasında yaptığı açıklamada da görüldüğü gibi, “devletin yeniden yapılandırılması”, ülkedeki pekçok sorunun çözüm platformu gibi algılanmış ve benimsenmiştir.

Teorik olarak, tüm bunların temel nedeninin, ülkemizdeki oligarşik yönetim ve bu bağlamda emperyalizme bağımlılık, dolayısıyla **demokratik devrimin tamamlanmamış olduğu** hemen herkes tarafından açıkça bilinmektedir. Ve aynı şekilde, sorunun çözümünün demokratik devrimde olduğu sonucu da kolayca çıkarılabilmektedir. Ama bu açık bilinmelere ve kavramalara karşın, somutta hemen hemen hiçbir ilerleme olmamakta ve sorun “**demokrasi sorunu**” olduğu noktasında muğlaklaştırılmaktadır. İşte gelişen tüm olaylar içinde, olayların bizzatı kendisi dışında, en temel sorun burada odaklanmaktadır.

1970’lerden itibaren küçük-burjuva radikallerinin, yani devrimci-milliyetçilerin, bürokrasi ve ordu içinden tasfiyesi ile birlikte başlayan süreç, böyle bir ortamda küçük-burjuva radikal hareketlerinin ortadan kalkması sonucunu getirmiştir. Dolayısıyla, 1980 öncesinde pekçok geri-bıraktırılmış ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de görülen küçük-burjuva devrimci-milliyetçi hareketler ve örgütlenmeler, günümüzde mevcut değildir. Böyle olunca, nüfusun çoğunluğunu oluşturan küçük-burjuva kitlelerin politize olması ve radikalleşmesi, geçmiş dönemlerdekiyle kıyaslanmayacak boyutta azalmış ve önemini yitirmiştir. Ancak, her siyasal hareketin ve tavrın ekonomik bir temeli olduğu gerçeği gözönüne alındığında, ortaya çıkan bu durumun, salt üst-yapısal, yani küçük-burjuva kitlelerin örgütlenme ve eylemlilikleriyle ilgili olduğu bir gerçektir. Dolayısıyla, küçük-burjuvaziyi politize eden ve radikalleştirilen ekonomik temel, varlığını sürdürmekte, ancak bunun siyasal yansılarını ortaya çıkarmamaktadır. Bu durumun gerçekliği ise, **sunî denge** belirlemesi içinde ortaya çıkmaktadır.

Gelişen olaylar dizisi içinde, tüm halk kitlelerinin ve bunun bir parçası olarak küçük-burjuvazinin mevcut düzene ve bu düzenin işleyişine karşı tepkileri her dönemdekinden çok daha fazladır. Ancak, bu tepkiler **açık** hale gelememekte ve saptırılmaktadır. Bu

tepkileri açığa çıkartacak ve örgütleyecek, ne **maddi bir devrimci alternatif güç**, ne de küçük-burjuva radikal örgütlenmesi bulunmamaktadır. Mevcut düzene karşı alternatif devrimci bir gücün maddi bir güç haline getirilmesi, devrimci öncünün **politik-askeri eylemiyle** olanaklıdır. Ama ülkemizdeki ilişki ve çelişkiler ağı, devrimci öncünün politik-askeri eylemini başlatması ve sürdürmesini ne denli bir **zorunluluk** haline getiriyorsa, o denli önemli **engeller** ortaya çıkarmaktadır.

Devrimci öncünün maddi bir güç haline gelmesinin **en temel engeli**, kitlelerin tepkilerinin oligarşinin siyasal zoruyla pasifize edilmiş olması değildir. Çünkü, kitlelerin tepkilerinin oligarşinin siyasal zoru ile pasifize edilmiş olması, bizzat devrimci öncünün politik-askeri eyleminin zorunluluğunun maddi temelini oluşturur. Yani, kitlelerin tepkilerinin oligarşinin siyasal zoru ile pasifize edilmiş olması, devrimci öncünün politik-askeri eyleminin nedeni ve hedefi durumundadır. Devrimci öncü, politik-askeri eylemi ile, halk kitlelerinin tepkileri ile oligarşi arasında kurulmuş olan bu dengeyi, **sunî dengeyi bozmak durumundadır**.

Öte yandan, devrimci öncünün politik-askeri eylemi, gerek hazırlık aşamasında, gerekse başlangıç evrelerinde önemli sorunlarla yüzyüze kalmaktadır. Bu sorunlar, geçmiş dönemlerdeki hazırlık ve başlangıç evresi sorunlarından çok daha derinleşmiş sorunlar durumundadır. Gerek Latin-Amerika genelinde, gerekse ülkemiz somutunda, 1980 öncesinde küçük-burjuvazinin politizasyonu ile birlikte devrimci mücadele, bu kesimlerin radikalleşmesine paralel bir gelişim göstermiştir. İşçi sınıfı ve köylülüğün, devrimci mücadelenin gelişimine paralel olarak, mücadelenin içinde yer almaları, küçük-burjuvazinin radikalleşmesini daha da ileriye götürmüştür. Özellikle silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olarak tartışmasız bir üstünlüğe sahip olması, devrimci mücadelenin bu gelişimiyle birlikte ortaya çıkmıştır. Devrimci öncü, bu süreç içinde, doğru politik-askeri bir çizginin oluşturulması ve buna uygun bir örgütlenmenin gerçekleştirilmesi yönündeki eylemi ile, politize olmuş kitleler içinden artan oranda kadrolar çıkartarak, hazırlık aşaması sorunlarını çözebilmiş ve politik-askeri eylemlerine başlamıştır. Özellikle, geri-bıraktırılmış ülkelerde uygulanmaya başlanan yeni-sömürgecilik yöntemleri, kitlelerin, özellikle de küçük-burjuvazinin anti-emperyalist tepkilerini artırdığından, devrimci öncünün politik-askeri eylemleri, anti-emperyalist temelde büyük bir gelişim göster-

miştir.

Ancak, her zaman ve her yerde olduğu gibi, küçük-burjuvazinin sınıfsal niteliği, uzun soluklu bir devrimci mücadelenin sürdürülmesi için uygun değildir. Dolayısıyla, devrimci mücadelenin gelişimi ve silahlı mücadelenin sertleşmesi karşısında, küçük-burjuvazinin önemli bir kesimi küçük ekonomik, sosyal ve siyasal tavizler karşılığında devrim saflarını terketmişler ve kalanları da oligarşi-empyalizm ikilisinin siyasal zorunu askeri biçimde maddeleştirilmesiyle sindirilmişlerdir. (Hemen her dönemde oligarşinin siyasal zorunun kitlesel ölçekte ilk hedefi bu küçük-burjuva kesimi olmuştur. Özellikle faşist milis örgütlenmeler, bu kesimlere yönelik pasifikasyon için kullanılmıştır.)

1980 dünya ekonomik buhranı ortamında, geri-bıraktırılmış ülkelerde kitlelerin (dolayısıyla küçük-burjuvazinin) politize olması ve tepkilerini açığa vurabilmesi için koşullar olgun olmakla birlikte, yönetimin askerileştirilmesiyle birlikte siyasal zorun geniş ölçekte kullanılması sözkonusu olmuştur. Ülkemiz somutunda da açık biçimde görüldüğü gibi, bu uygulamalar 1980'lerin sonuna gelindiğinde etkisini önemli ölçüde yitirmiştir. Ancak, buna paralel olarak uygulamaya sokulan "demokratik açılım" programlarıyla, yani Amerikan emperyalizminin "demokrasi projesi"yle birlikte, küçük-burjuva aydınları ve radikalleri "**satın alınmıştır**". Kurtuluş Cephesi'nin değişik sayılarında ortaya koymaya çalıştığımız gibi, bu "satın alma"nın boyutları, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar büyük ve geniş olmuştur. Özellikle küçük-burjuva aydınları, geçmiş dönemde proletaryanın ideolojik hegemonyası altında kendilerini "sol" olarak tanımladıkları için, bu "satın alma" olayı "sol"da önemli sonuçlar doğurmuştur. Yeni yetişen devrimci kuşak, bu "solcu" küçük-burjuva aydınlarının "yeni dünya" görüşünün etkisi altında kalmıştır. Bunun sonucu ise, silahlı propagandayı temel alan devrimci öncünün **kadrolaştırmada** önemli sorunlarla karşı karşıya kalması olmuştur.

Aynı sürecin diğer sonucu ise, küçük-burjuva kitlelerinin kolay politize olmasıyla birlikte gelişen kitlesel eylemlilikler üzerinde olmuştur. Özellikle legal alanda örgütlenen revizyonistler ve oportünistler ile ekonomik-demokratik kitle mücadelesi bu durumdan büyük ölçüde etkilenmişlerdir.

Revizyonistler ve oportünistlerin geçmiş dönemlerde küçük-burjuvazinin politizasyonuna dayanan "**kitleselleşme**" özellikleri, küçük-burjuva aydınlarının "satın alınmışlığı" koşul-

larında, bu kesimlerin görüşlerinin benimsenmesini getirmiştir. Bu revizyonist ve oportünistler, eski dönemdeki gibi "kitleselleşebilmek" için küçük-burjuvaziyi etkileyen ve yönlendiren bu aydınların dünya görüşlerini benimsemekte fazlaca tereddüt etmemişlerdir. Çünkü onlar, geçmiş dönemdeki "kitleselleşmeleri" olgusunun temelinde küçük-burjuvazinin politize olmasının yattığını ve buna dayanarak ve bunlara yönelik politikalar izleyerek "kitleselleştiklerini" çok iyi bilmektedirler. Ve bir kez daha, aynı politikalarla "kitleselleşebilme"yi ummuşlardır.

Oysa ki, koşullar değişmiş ve çelişkiler farklılaşmıştır. **Dünün** hızla politize olan küçük-burjuvazisi, aynı hızla radikalleşebilmekteyken, **günümüzde** "adam satın alma" uygulamalarıyla ne politize olabilmekte, ne de radikalleşebilmektedir. Doğal olarak, geçmiş dönemlerdeki gibi "kitleselleşme" peşinde koşan revizyonistler ve oportünistler, üzerinde rahatça politika yapabilecekleri bir kitlesel temele sahip değildirler. Eski "solcu", yeni "demokrat" küçük-burjuva aydınları, emperyalizm ve oligarşinin politikalarıyla tam bir uyum içinde faaliyet yürütmektedir. Bu faaliyetin en temel unsuru, küçük-burjuva kitlelerin **politize edilmemesidir**. Ne zaman bir gerilim ortaya çıksa, kitlelerin politize olmaları gündeme gelse, bu küçük-burjuva aydınları, tüm basın-yayın olanaklarını kullanarak kitleleri "sakinleştirmeye" çalışmaktadırlar. Bu ortamda, revizyonistlerin ve oportünistlerin, geçmiş dönemlerde olduğu gibi "kitleselleşmeleri" sözkonusu olmadığı gibi, "kitle eylemlilikleri" içinde kendilerini bir siyasal güç olarak ortaya koyabilmeleri de sözkonusu olamamaktadır. Yapabildikleri tek şey, küçük-burjuva aydınlarının emperyalizmin ve oligarşinin politikalarına uygun faaliyetlerinin kuyruğuna takılmaktır. Örneğin, A. Öcalan'ın İtalya'da bulunuşuyla birlikte başlayan ve başını MHP'li faşistlerin çektiği sovenist gösteriler karşısında oportünistlerin elinde bulunan KESK, daha önceden planladığı tüm eylemleri **iptal** etmiştir. Popüler dilden söylersek, KESK, bu yolla "yükselen toplumsal gerilimi daha da tırmandırmamak" işlevini üstlenmiştir. Bunun politik dildeki karşılığı ise, KESK'li oportünistlerin, geçmiş dönemde kendilerini vareden "radikal"liği bir yana bırakmalarıdır. Çünkü onlar kitlelerin politize olmasından korkmaktadırlar. Böylece kendi varoluş temellerini, kendi altlarından kendileri çekip almaktadırlar.

Elbette verdiğimiz bu örnek, geçmiş dönemin DY'si, günümüzün ÖD Partisi çevresin-

de toplaşmış olan “kitleleşmiş” oportünistlere ilişkindir. Bunun yanında, bu gelişmeleri, ilişkileri ve dönüşümleri gözönüne almayarak, geçmiş dönemin DY’sini kendilerine kılavuz edinen çevreler de vardır. Bunlar, 1980 öncesinin DY’li oportünistlerinin “kitleliliğine” duydukları özlemle “radikal” kitle eylemleri yanlısı tutumlar sergilemektedirler. Bu bağlamda, “her türlü şovenizme, emperyalizme, faşizme” karşı olarak “radikal” küçük grup eylemleri gündeme getirmektedirler. Her seferinde nicelik olarak azalan katılımlarla sürdürülmeye çalışılan bu eylemlilik, yukarıda ortaya koyduğumuz tarihsel gelişimi gözönünde bulundurmadığı için “kitleleşme” açısından kısır bir döngü içinde kalmaktadır.

Tarihsel gelişimin diğer bir sonucu ise, ekonomik-demokratik kitle mücadelesi alanında ortaya çıkmıştır.

Geçmiş dönemde politize olmuş küçük-burjuva kitlelerinin istem ve özlemlerine göre biçimlendirilmiş ve buna paralel yürütülen ekonomik-demokratik mücadele (ki bu durumun en etkin unsuru oportünistler olmuştur), günümüzde aynı biçim ve içerikte sürdürülemez durumdadır. Tümünüyle oportünist bir anlayışla yürütülmüş olan ekonomik-demokratik mücadele, günümüz koşullarında, emperyalizm ve oligarşinin “demokratikleşme” planları çerçevesine sıkışmıştır. Bunun somut ifadesi ise, ekonomik-demokratik kitle örgütlerinin “**sivil toplum örgütleri**” olarak sunulmasıdır. Böylece, ekonomik-demokratik mücadele ve kitle örgütlenmesi adı altında, tümünüyle kitlelerin politize olmasını engelleyen bir faaliyet ve örgütlülük gündeme getirilmiştir.

Tüm bunların sonucu ise, gerek politik kitle mücadelesinin, gerekse ekonomik-demokratik kitle mücadelesinin, kitlesel ölçekte genişleyememesi, pekçok kesimin çok sevdiği sözcüklerle söylersek, “**kitleselleşememesi**” dir.

İşte ülkemizde son gelişen olaylar (“kaset savaşları”, “türban eylemleri” ve İtalya sorunu), mevcut düzenin ne denli çürümüş, yozlaşmış olduğunu göstermenin ötesinde, bu gerçeklerin açığa çıkmasını da sağlamıştır. Özellikle devrimcilerin bu ortaya çıkan gerçekleri doğru değerlendirmeleri ve buna paralel olarak doğru bir politik çizgi izlemeleri açısından, olaylar fazlasıyla öğreticidir.

Sorun, küçük-burjuva aydınlarının satın alınmışlığı ve bu satın alınmış küçük-burjuva aydınlarının kitleler üzerindeki hegemonyasıdır. (Bu hegemonyanın en temel unsuru, ülkemiz solunda egemen olan revizyonizm ve

oportünizmdir. Bu hegemonya, bu egemenlik aracılığıyla sağlanmıştır.)

Bu konuda son olaylar içinde ortaya çıkan birkaç gerçeği bir kez daha anımsatalım:

1980 sonrasındaki ortaya çıkan en temel olgulardan birisi de, küçük ve orta sermaye kesimlerinin kendi içindeki parçalanmışlıklarıdır.

Bu kesimlerin bir kısmı, “İslamcı sermaye” olarak kendilerine yeni çıkarlar bulmaya çalışırken, bir diğer kısmı, “rüşvet, tehdit, şantaj ve cinayet” yöntemleriyle kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye yönelmişlerdir. Üçüncü bir kesim ise, küçük-burjuva aydınlarının satın alınmasıyla ortaya çıkan yeni çıkar ilişkileri içinde yer almışlardır. Böylece, “şeriatçılar”, “işbitiriciler-mafyacılar” ve “demokratlar” olarak üç ana çizgi son olaylarla belirginleşmiştir. Her kesim kendi içinde alt bölümlere ayrılmaktadır. Örneğin “demokratlar”, kendi içlerinde “laik-kemalistler” ve “II. cumhuriyetçiler” olarak bölünürken, “işbitiriciler-mafyacılar”, DYP ve ANAP olarak ayrılmışlar ve buna bağlı olarak faşistlerle farklı bağlantılar içindedirler. “Şeriatçılar” ise, “radikaller” ve “uzlaşmacılar” olarak bölünmektedirler. “Radikal şeriatçılar”, RP içindeki “yenilikçiler” (T. Erdoğan grubu), tarikatlar şeklinde alt bölümlere sahipken; “uzlaşmacılar”, RP üst yönetimi, Kombassan holding, İhlas holding gibi bölümlere sahiptir.

Tüm bu bölünmeler, küçük-burjuvazi ile orta-burjuvazinin siyasal yönelimini etkileyen ve belirleyen bölünmeler durumundadır. Kitlelerin politize olması yönünden ele alındığında, bu bölümler içinde iki kesim ön plana geçmektedir: “Demokratlar” ve “şeriatçılar”. Tarihsel süreç açısından bu iki kesimden birincisi, yani “demokratlar”, küçük-burjuvazinin demokrat kesimlerini belirlediği için, devrimci mücadele açısından kitlelerin politize olması yönünden temel öneme sahiptir. Yukarıda ortaya koyduğumuz olgular ve gelişmeler, özellikle bu kesimin egemenliğine bağlı olarak ortaya çıkmaktadır. Murat Belge’ler, Ahmet Altan’lar, Cem Boyner’ler, Cengiz Çandar’lar gibi “II. Cumhuriyetçiler”in, tümünüyle emperyalizmin “yeni dünya düzeni” içinde işlevler yerine getirdikleri her açıdan nettir. Doğal olarak, bu kesimlerin kitlelerin depolitizasyonundaki işlevleri ve bunu yerine getiriş tarzları kadar, bu sürece nasıl angaje oldukları, hemen her açıdan belirginleşmiştir. (Bkz. Kurtuluş Cephesi, “**1980’den Günümüze Kitle Pasifikasyonu ve Sonuçları**”, Mart-Nisan 1997, Sayı: 36) Daha geniş kesimleri etkileyen, ancak “II. cumhuriyetçiler” kadar

ön planda görünmeyen “laik-kemalistler”, ağırlıklı olarak CHP içinde toplanmışlardır. Bu kesimlerin önde gelenleri, hemen hemen benzer bir tarzda satın alınmışlardır. İşte son “kaset savaşları”nın ortaya çıkardığı en önemli gerçeklerden birisi de budur.

Kamuoyuna yansıdığı gibi, kendilerini “laik”, “demokrat”, “kemalist” olarak sunan “sosyal-demokratlar”, emperyalizmin ve oligarşinin “adam satın alma” politikasının uygulama alanı durumundadır. Pekçok eski “solcu” küçük-burjuva aydınıyla birlikte, bu kesimlerin önde gelen politikacıları satın alınmışlardır. Doğal olarak, küçük ve orta sermaye kesimleri, bu ilişkileri kullanarak kendilerine yeni çıkarlar sağlamak durumunda olmuşlardır. “Kaset savaşları”nın iki kesimi, yani ANAP ile CHP, iki 12 Eylül holdinginin tarafları durumundadırlar. Bir yanda Korkmaz Yiğit, diğer tarafta ise Kamuran Çörtük bulunmaktadır. Korkmaz Yiğit, henüz holdingleşmemiş; Kamuran Çörtük ise Bayındır Holding olarak faaliyet yürütmektedir. Korkmaz Yiğit’in ANAP ve Alaattin Çakıcı ile olan ilişkileri; Alaattin Çakıcı’nın M. Yılmaz’la ilişkileri kamuoyuna ayrıntılı olarak yansımakla birlikte, Bayındır Holding ile CHP ilişkileri çok daha arka planda kalmıştır.

Bugün kamuoyuna yansıdığı gibi, 12 Eylül döneminde Erol Çevikçe, Bayındır Holding’in kurucularından birisidir. Aynı şekilde bir dönemlerin Barolar Birliği Başkanlığını yapan CHP yöneticilerinden Önder Sav, Bayındır Holding’in hukuk müşavirliğini yapmıştır. Deniz Baykal ve Turan Güneş, Shell petrol tekelinin Ataş ortaklığı döneminde avukatlığını üstlenmişlerdir.

Görüldüğü gibi, “sosyal-demokratlar”, tıpkı eski “solcular” gibi, 12 Eylül dönemi içinde satın alınmışlardır. Öte yandan dün DSP’li, bugün CHP’li olan ve Demirel’in “gözbebeği” Bülent Tanla, 12 Eylül döneminde palazlanan “anket” şirketlerinin en önde gelenlerinden birisine sahiptir. Yanında yüzlerce ilerici, demokrat çalıştırmaktadır. Ve herkesin bildiği gibi, bu “anket” şirketleri, kamuoyunun yönlendirilmesinde birinci dereceden rol oynadıkları gibi, politik ilişkilerin yönlendirilmesinde de etkin durumdadırlar. Özellikle siyasal parti başkanlarının “yapılan anket sonuçlarına göre”, “imaj”larından, “söylem”lerine kadar herşeyi değiştirdikleri bir dönemde, bu yönlendirmenin boyutları çok daha geniş olmaktadır. Son CHP kurultayında görüldüğü gibi, kitlelerin politize olmaması için herşey yapılmaktadır. Bu amaçla, bir parti kurultayı “konser”e dönüştürülebilmektedir.

İşte tüm bu gerçeklerin gösterdiği en temel unsur, kitlelerin politize olmaması için, bir yandan oligarşinin siyasal zoru her alanda sürdürülürken, diğer yandan kitlelerin pasifize edilebilmesi için her türlü ideolojik, siyasal, ekonomik ve sosyal **saptırma araçları** kullanılmaktadır. Bu ikili uygulamanın birincisine yönelik olarak devrimci öncünün net bir politik-stratejik çizgisi olmakla birlikte; ikincisine yönelik mücadelenin araçları yetersizdir. Bu ikinci yön, emperyalizmden oligarşiye, sosyal-demokratlardan revizyonist ve oportünistlere kadar geniş bir kesimin etkin oldukları bir alanı kapsadığından, devrimci öncünün sınırlı politik-askeri gücü yetersiz kalabilmektedir. Ağırlıklı olarak ideolojik alanı oluşturan bu yön, solda egemen olan legalizm ve oportünizmin katkılarıyla, geçmiş dönemle kıyaslanamayacak ölçüde büyük bir sorun durumundadır. Bu sorunların ağırlığı, çoğu durumda, sol örgütlerin ideolojik-politik çizgilerini **terketmelerine** neden olmaktadır. Kimi durumda “taktik gereği” gibi sunulan bu terkediş, özsel olarak stratejik düzeyde ideolojik-politik çizginin değişimini getirmektedir. Ancak “yeni” çizgi tanımlanamadığı için, **söylemde “eski” ideolojik-politik çizgi sürdürülürken, somutta tam bir belirsizlik ve politikasızlık egemen olmaktadır.** (Bu yer de pragmatizm ve eklektizmle doldurulmaya çalışılmaktadır.)

Devrimci mücadelenin sürdürülüşü açısından son dönemdeki gelişmelerin en açık biçimde ortaya koyduğu gerçek, kitlelerin depolitizasyonu ve politize olmalarının ekonomik, sosyal, siyasal ve ideolojik tüm saptırma araçlarının kullanılmasyla engellenilmesidir. 1960’lı ve 1970’li yıllarda kitlelerin politizasyonunda önemli bir yere sahip olan ve devrimci-milliyetçi bir çizgide bulunan küçük-burjuva aydınları (ki bu durum, bu kesimlerin anti-emperyalist bir tutum takınmaları ve yeni-sömürgecilik uygulamalarına karşı çıkmaları şeklinde kendisini somutlar), 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte oligarşinin siyasal zoru ile sindirilmişler ve “adam satın alma” politikalarıyla, “demokrasi projesi”yle emperyalizmin ve oligarşinin “yeni dünya düzeni” söylemine kanalize edilmişlerdir. Bu nedenden dolayı, bu kesimler, kitlelerin politizasyonu üzerinde olumsuz yönde bir etken durumuna gelmişlerdir. Aynı durum, kendisini CHP ve DSP’de ifade eden küçük-burjuva aydınları için de geçerlidir. Bugün parlamentoda açık biçimde görüldüğü gibi, tüm partiler, kitlelerin depolitizasyonunun devam etmesi yönünde ortak bir tutum sergilemektedirler. Ve

buna karşıt olarak da, politikayla ilişkisi olmayan (apolitik) her türden “marjinal” konular, aynı kesimler tarafından özellikle desteklenilmekte ve kamuoyunun gündemine sokulmaktadır.

Böylece, 1960’ların ve 1970’lerin politize olmuş kitleleri karşısında devrimcilerin ve devrimci örgütlerin mücadeleleri belli bir **somut** alternatif oluşturmak durumundayken, günümüzde bu durum **soyut** olarak varlığını sürdürmektedir. Böylece, Che Guevara’nın deyişiyle, 1960’ların ve 1970’lerin dünyasında şu ya da bu nedenle ve şu ya da bu kesim tarafından politize olmuş kitlelerin **katalizatörü** olan gerilla, günümüzde bizzatıhi bu **koşulların oluşturulmasının** temel aracı olmak durumundadır. Geçmiş dönemlerde, politize olmuş kitlelerin **en ileri unsurlarını** örgütleyen devrimci öncü, günümüzde kitlelerin politize edilmesini, bunlar içinden ileri unsurların çıkmasını sağlamayı ve giderek de bu ileri unsurların en ileri kesimlerini örgütlemeyi bir bütün olarak yerine getirmek göreviyle karşı karşıyadır. Bu durum, MRTA’nın geçen yıl gerçekleştirdiği Japonya büyükelçiliği eyleminin temel sloganında kendisini açık bir biçimde ortaya koymuştur: **Sessizliği bozun!**

Bugün, tüm geri-bıraktınlmış ülkelerdeki devrimci mücadelenin karşı karşıya olduğu sorun burada odaklanmaktadır. Geçmiş dönemlerdeki silahlı mücadelenin başlatılışı ve sürdürülüşünün koşulları değişmiştir. Dolayısıyla yeni koşullara uygun taktikler belirlenmesi gerekmektedir. Özellikle Öncü Savaşının hazırlık ve başlangıç aşamasına ilişkin sorunlar, günümüzdeki durum tarafından belirlendiğinden, bu duruma uygun yeni yollar ve yöntemler bulunması gündeme gelmiştir. İşte, tüm silahlı mücadeleyi benimsemiş ve yürütmüş olan örgütlerin karşı karşıya kaldıkları bu durum, Latin-Amerika’da açık biçimde ortaya çıktığı gibi, “günümüzde gerilla savaşının sürdürülmesinin koşulları elverişli değildir” vargısıyla silahlı mücadelenin “geleceğe ertelenmesi”ni gündeme getirmiştir. (Bu konuda Uruguay’da Tupamaros’un durumu en tipik örnektir.)

“Diktatörlük sırasında sadece otoritaryalizm, halk hareketinin ve devrimci örgütlerin parçalanması egemen değildi, yeni bir kapitalist model doğdu. Bu model, insan işgücünün tam bir sömürüsüne, reel ücretlerdeki korkunç bir düşüşe, egemen sınıfın daha fazla varlık biriktirmesine dayanıyor ve bu model şu ana kadar tam bir krize düşmedi. Halk hareketi bir

yenilgi aldı ve henüz daha şu aşamada uygun cevaplar verebilmek için değişen koşullara adapte olamadı. Şu anda sınıflar mücadelesi oldukça düşük bir seviyede yürütülüyor, sadece referandum mücadelesi insanları sokaklara döktü. İnsanlar sendikalar ve siyaset alanında kendilerine inandırıcı gelen ve uğruna mücadele etmeyi değerli buldukları hiç bir şey bulmuyorlar. Toplumsal, siyasal, sendikal, öğrenim alanları, evet hepsi bir kriz içersinde. Ve MLN’de kulaklarına kadar bu krize gömülü vaziyette. Yeni üyelerimiz olsa da ve toplantılarımıza bir çok insan gelse de veya yayınlarımız oldukça başarılı olsa da, bütün bu insanları örgütleyecek konumda değiliz. Bugüne kadar net yanıtlar veremedik. Ayrıca insanlara belli bir taban grubunda çalışmalarını, en azından haftada bir bu işe üç-dört saat ayırmalarını ve bu şekilde belli görevler üstlenmelerini de anlatamıyorsun. Her gün aktif olmalarını ise hiç mi hiç öneremiyorsun. İnsanlar bunu, yük taşımayı istemiyorlar ki. Bir hafta boyunca veya bir günlüğüne bir şey yapmaya hazırlar, ama MLN gibi bir örgütün bir üyesinin yapmak zorunda olduğu gibi sürekli bu şekilde yaşamak istemiyorlar.” ()*

(abç)

“Diktatörlüğü daha yeni gerisinde bırakmış bir ülkede yeni bir eylemci kuşaklarının eğitimi bizim eski eğitimimize göre daha da alçak gönüllü olmak zorunda. Pratik olarak sıfırdan başlamak zorundasın, yavaş yavaş, sakince, insanları baskı altına almadan. Korkunç bir miras devraldık. Ve üyelerimizden büyük şeyler bekledik, içinde bulunduğumuz duruma kıyasla büyük şeyler. Herşey kendi vaktinde. Üyelerine nihai savaşa katılmaları için çağrı yapmakla daha yeni yenilgiden çıkmış olmak, bütün bir halkın daha yeni diktatörlükten kurtulmuş olması çok farklı şeyler. Buna ek olarak zor ekonomik koşulları da saymak gerekli, insanlar tencerelerinde birşeyler olsun diye bütün gün çalışmak zorundalar. Böyle bir şeyi dikkate almak zorundasın. Örgüt hiç bir zaman

(*) Akt. G. Weber: *Gerilla Bilanço Çıkarıyor*, s: 193

Che Guevaralardan oluşmayacak. Onlar o kadar az ki. Sonra kişisel sorunlar da var. Bir insanın MLN'ye girmesi geçmişimizden dolayı büyük bir adım, bunu yapan yaşamıyla oynuyor, bu şaka ya da boş laf değil. Birçok insan Tupamaro taraftarı, yapabilecekleri her yerde bizi destekliyorlar, ama hiçbir zaman üye olarak bize gelmezler.” (*) (abc)

İşte Tupamaros'un 1980 sonrasındaki Uruguay toplumsal yapısını değerlendirmesi ve bundan çıkardıkları sonuçlar. Görüldüğü gibi ve Tupamaros'un yaptığı gibi, bugün tümüyle legal alanda faaliyet yürütmek durumundadırlar ve silahlı mücadele “bir başka koşullara” ertelenmiş bir mücadele biçimi olarak bir yana bırakılmaktadır.

Hemen hemen benzer kavrayışlar ülkemiz somutunda da ortaya çıkmış ve sonuçları alınmıştır. 1980 sonrasında uzun yıllar hiçbir şey yapmayan, ancak 1980 öncesinde “gerilla savaşını”, “öncü savaşını”, “suni denge”yi ağızlarından ve yazılarından hiç düşürmeyen DY oportünizmi, günümüzde ÖD Partisi olarak faaliyet gösterirken, kendisine Brezilya İP'sini örnek olarak almaktadır. Aynı şekilde, 1990 başlarında M-18 gerilla şubesi kuran MLKP, her yönden tümüyle “legal” bir faaliyet içine girmiş ve açık biçimde yıllarca “revizyonizm, oportünizm, karşı-devrimci” olarak nitelediği “şehir merkezli strateji”yi benimseyerek “şehir ayaklanmaları”yla iktidarın ele geçirilmesini savunur hale gelmiştir. TİKKO kesimi, kendi içindeki tüm özel sorunlara karşın, özsel olarak aynı farklılaşmanın bir ürünü olarak iki ayrı kesime ayrılmıştır. Ve kendisini DHKP-C olarak örgütleyen DS ise, son dönemlerde artan bir “legalizasyon” içinde yeni bir yön arayışı içine girmiştir. Ve herkesin çok iyi bildiği gibi, “**bir örgütün bir üyesinin yapmak zorunda olduğu gibi sürekli bu şekilde yaşamak**”, yani profesyonel ya da profesyonel olmaya hazır bir kadro olarak faaliyet yürütmek, yeni yetişen kuşak tarafından sistemli bir biçimde “reddedilmekte”dir.

Son dönemde ülkemizde ortaya çıkan gelişmeler, yani “kaset savaşları”, “türban eylemleri” ve “İtalya krizi”, bu gerçekleri bir kez daha açığa çıkartırken, aynı zamanda bu yeni “açılım” içindeki legal solun her yönden nasıl etkisiz kaldığını da ortaya çıkarmıştır. Özellikle “İtalya krizi”yle birlikte ülkenin her yanında başlatılan ve başını **faşist milislerin** çektiği

şovenist eylemler ve bu eylemler sırasında Kürtlere ve HADEP'e yönelik **saldırıları** karşısında tümüyle “sessizliğe” bürünülmesi ve neredeyse “ortalıkta görünmeme taktiği” yürütülmesi, özellikle 1980 öncesinin silahlı mücadele savunucusu olup da, günümüzde bunun geçersizliğini ilan edenlerin trajedi-komik durumlarını sergilemiştir. Faşistlerin örgütlediği ve oligarşik devlet aygıtının tümüyle desteklediği şovenist eylemler ve saldırılar, nerereyse sadece “futbol fanatıklığı” ve “Galatasaray sevgisi”yle durdurulabilinecek noktaya ulaşmıştır. İran'daki tarihsel olaylar bilinirken ve başta Halkın Fedaileri olmak üzere, tüm sol örgütler ve kitleler şeriatçılar tarafından acımasızca katledilmişken, ülkemiz solunda hala “İslamcılar”la “ittifak” peşinde koşanlar ve onlarla ortak eylemler düzenleyenler varlığını sürdürmektedir. “Komünist” olduklarını açıkça söyleyebilen, dolayısıyla “ateist” olmaları kaçınılmaz olan kişilerin, camilere gitmeleri, dualar okumaları, mevlit dinlemeleri aynı benzer trajedi-komik görünümünden olmuştur. Susurluk olayında “bir dakika karanlık eylemi” yaparak “kitlelere ulaştığı”nı ilan edenler, ne “kaset savaşları”nda, ne faşist milislerin yönetimindeki şovenist eylem ve saldırılarda ortalıkta görünmemelerinin, “dünya değişti, biz de değişmeliyiz” söyleminin kitleleri depolitize etmenin ve her türden savunma olanaklarının ellerinden alınmasından başka bir anlama gelmediği de son olaylarla görülmüştür.

Sözün özü, mevcut durumdaki gelişmeler, 1980 sonrasında ortaya çıkan gelişmeleri salt **olgasal** düzeyde saptayarak, bundan silahlı mücadelenin geçersizliği sonucunu çıkarınların içine düştükleri açmazı ortaya çıkarmıştır.

Nesnel koşullardaki farklılık, silahlı mücadelenin geçersizliğini değil, silahlı mücadelenin hazırlık ve başlangıç evrelerine ilişkin **çalışma tarzının** geliştirilmesini gerektiren bir farklılıktır. Bir başka deyişle, Öncü Savaşını sürdürebilmek için gerekli asgari örgütlenme, politize olmuş kitlelerin içinden kadrolar çıkartılmasıyla değil, bizzatıhi depolitize edilmiş kitle içinde çalışarak kadro çıkarmaya dayanmak durumundadır. Dolayısıyla, en ileri unsurların örgütlenmesi çalışması, bu unsurların örgütsel çalışmayla yaratılmasından başlamak zorundadır. “*Önce kitleleri ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında örgütleyelim ve bu mücadele içinde onları politize edelim, ondan sonra silahlı mücadele için örgütleniriz*” demek değildir. Böyle bir kavrayış, dünya devrimci pratiğinin defalarca tanıtladığı

ği gibi, “*barışçıl mücadele metodları temel alınarak yapılan örgütlenme asla savaşıma aşamasına geçemez*”. Ve 1980 öncesinin DY pratiği bunu ülkemiz somutunda bir kez daha tanıtlamıştır.

Bu nedenle, devrimci öncünün örgütlenme çalışması, 1980 sonrasındaki gelişmeleri ve değişimleri gözönünde bulundurarak, Öncü Savaşı için gerekli kadroları yaratmak ve eğitmeyi hedeflemek zorundadır. Böyle bir faaliyet, kaçınılmaz olarak, samimi unsurları, dünya çapında egemen bir anlayış ve kavrayış haline dönüştürülmüş olan emperyalizmin ideolojik saptırmalarının niteliklerini kavramalarına ve bu ideolojik saptırmaların üzerlerindeki etkilerini ortadan kaldırmaya ilk anda ağırlık vermek durumunda kalacaktır. Dolayısıyla, bu faaliyette **ideolojik eğitim** ve **propaganda**, siyasal ajitasyonda önde gelmek durumundadır. Bu da, mevcut durumun ve ilişkilerin (ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb.) amansız bir eleştirisini gerektirdiği gibi, mevcut duruma karşı kesin ve uzlaşmaz bir tavır alınmasını gerektirmektedir. Bu temellerde gerçekleştirilecek kadroların ideolojik-politik eğitimiyle, Öncü Savaşının sürdürülmesi için gerekli asgari örgütlenmenin sürekliliği sağlanabilecektir. Doğal olarak böyle bir faaliyet, kadrolaşma sürecinde etkin eğitimcilerin varlığını öngerektirir. Bu nedenle, profesyonel kadroların, tarihsel koşulların tam ve bütünsel bir kavrayışına sahip olarak çalışmalarını sürdürmeleri en belirleyici yön olmaktadır. Kadroların, politik-askeri niteliklerinin yanında ideolojik-politik nitelikleri de belirleyici bir önem kazanmıştır. Son dönemdeki olaylar, ister bütünsel olarak, ister tekil olarak ele alınsın, ortaya çıkardığı olgular ve sonuçlarla, bunun önemini göstermektedir. Olayların gelişimini izleyemeyen, olaylar arasındaki ilişkiyi ve bağlantıyı kuramayan, olayların bütünsel niteliğini göremeyen, ve sonuç olarak olayları birbirinden yalıtık ve basınyayın araçlarının kendilerine sunduğu gibi algılayan yeni bir kuşağın varlığı, bugün belirleyici durumdadır. Bunların ideolojik içeriğini kavrayamadıkları pragmatist bir anlayışa sahip olmaları, konunun ideolojik boyutunu açık hale getirmektedir. Bundan öte, solda görülen ve tek tek bireylerde de ortaya çıkan ilkesizlik, tutarsızlık, kararsızlık, bezginlik, tüm bu çerçevenin somut görüngüleri durumundadır. Örneğin, PKK'nin dört yıl önce amblemindeki çekiç-orağı kaldırarak yerine “me-

şale”yi koyma kararı bilgisi ile İtalya’da yapılan eylemlerde “çekiç-oraklı” PKK amblemlerinin kullanılması görüntüsünü tümleyemeyen bir kuşak, kaçınılmaz olarak “ilke”, “tutarlılık”, “kararlılık” gibi kavramları anlayamayacak ve içselleştiremeyecektir. Böyle bir durumda, devrimci öncü, bunların kolayca kavranılabildiği ve anlaşıldığı koşullardaki örgütlenme çalışmasında kullandığı **programı**, bu unsurların bulunduğu bir ortamda bire bir yürütemeyecektir.

Sonuç olarak, günümüzde gelişen olaylar devrimci öncünün örgütlenme konusunda karşı karşıya olduğu sorunları daha açık ve net olarak kavrayabilmesi için yeterli örnekler ortaya koymuştur. Ve bu sorunların başında, kitlelerin depolitizasyonu ve bunun devamı için oligarşi ve emperyalizmin yürüttüğü faaliyetler gelmektedir. Bu, **sunî dengenin** sürdürülüşünde siyasal zor araçlarının **dışındaki** araçların daha etkin kullanımını ifade etmektedir. Devrimci öncü, silahlı propagandayı temel mücadele biçimi olarak ele alarak, bir yandan siyasal gerçeklerin açıklanması faaliyetini yürütürken, diğer yandan sunî dengenin korunmasını ve sürdürülmesini sağlayan araçların etkisizleştirilmesi yönünde eylemde bulunur. Sunî dengenin sürdürülüşünde siyasal zor araçlarının dışındaki araçlar (nispi refah, pasifikasyon araç ve yöntemleri vb.), bu faaliyetin **dolaylı** bir sonucu olarak etkisizleşir. Bu nedenle, Öncü Savaşının sürdürülüşü, sunî dengenin bozulmasında belirleyici niteliktedir. Günümüzde ortaya çıkan sorun, Öncü Savaşının sürdürülüşüne ilişkin olmayıp, sürdürülmesiyle ilgili **öznel koşulların** yaratılması ve sürekliliğinin sağlanmasıyla ilintilidir. Dolayısıyla, mevcut durumdaki gelişmeler, Öncü Savaşının temel belirleyiciliğini hiçbir biçimde ortadan kaldırmamaktadır. Sorun, öznel koşullara ilişkin faaliyetin, kitlelerin depolitizasyonu koşullarında yürütülmesidir. Bu açıdan, günümüzdeki gelişmeler, Öncü Savaşının her zamankinden daha çok gerekli olduğunu göstermektedir ve bu süreçte **mevcut olmayan öncünün eylemidir**. Doğal olarak, devrimci öncünün bu dönemde eylemsiz oluşu, gelişen olayların oligarşinin ve emperyalizmin istediği yönde evrilmesini gündeme getirmektedir. Sürecin değiştirilmesinin tek yolu devrimci öncünün eyleminden ve bu eylemi için gerekli öznel koşulların yaratılmasından geçmektedir. İşte, ülkemizdeki mevcut durumun ortaya koyduğu temel gerçek budur.

Politika, Savaş, Diplomasi, Faşist Saldırıları ...

“Rusya’da karşı-devrim dönemi yalnızca ‘yıldırım ve gökgürültüsünü’ değil, ama hareket karşısında **düş kırıklığını, ortak güçlere inançsızlığı** da getirdi. Önceleri ‘parlak bir geleceğe’ inanılmıştı, ve insanlar, milliyetlerinden bağımsız olarak, birlikte savaşıyorlardı: **Herşeyden önce ortak sorunlar!** Daha sonra içe bir kuşku girdi ve insanlar, herkes kendi ulusal yuvasına dönmek üzere, birbirlerinden ayrılmaya başladılar: Kimse kendinden başka kimseye güvenmesin! Herşeyden önce ‘ulusal sorun’!...

Ve yukardan gelen kavgacı milliyetçilik dalgası, kendi ‘özgürlük aşkı’ adına çevreden öcünü alan ‘iktidar sahipleri’nden gelen tüm bir baskılar dizisi, aşağıdan yükselen, ve bazen kaba bir şovenizme dönüşen bir milliyetçilik karşı-dalgasına yol açtı.

İşçi yığınlarını sürüklemeye tehlikesi gösteren milliyetçilik dalgası, durmadan güçlenerek, yükseliyordu. **Ve kurtuluş hareketi ne kadar güçten düşüyorduysa, milliyetçilik çiçekleri de öylesine açıyorlardı.**

Bu güç zamanda, sosyal-demokrasiye büyük bir düşüyordu: **milliyetçiliğe saldırmak**, yığınları ‘genel salgın’dan korumak. Çünkü bunu, milliyetçiliğin karşısına enternasyonalizmin denenmiş silahını, sınıflar mücadelesinin birlik ve bölünmezliğini çıkartarak, sosyal-demokrasi, ve yalnızca sosyal-demokrasi yapabiliyordu. Ve milliyetçilik dalgası ne kadar yükselirse, sosyal-demokrasinin sesi de, Rusya’nın **tüm milliyetleri proleterlerinin kardeşliği ve birliği** yaranna, o kadar yüksek olmalıydı. Bu durumda, milliyetçi hareketle doğrudan doğruya çatışan çevre-bölge sosyal-demokratları, özel bir sarsılmazlık örneği göstermeliydiler.

Oysa, bütün sosyal-demokratlar, ve herşeyden önce de çevre-bölge sosyal-demokratları, bu görev düzeyinde görünmediler.” (*) (abc)

Haziran 1998’de Türk Kara Kuvvetleri Komutanının “sınırdaki” Suriye’ye ilişkin olarak yaptığı konuşmayla başlayan süreç, yaz aylarında yapılan askeri hazırlıklarla devam etmiş ve Eylül ayında Suriye’ye yönelik açık savaş tehditleriyle doruk noktasına ulaşmıştı. Oligarşik yönetimin kendi sözcükleriyle ifade edersek, ortaya çıkan “kriz yönetimi”, PKK’nin ve A. Öcalan’ın “Suriye’den çıkartılması” politik amacına yönelik bir askeri harekât süreci olarak başlatılmıştı. “Savaş politikanın başka araçlarla (şiddet araçlarıyla) bir devamıdır” belirlemesini doğrulayan bu zaman içinde, A. Öcalan’ın Suriye’den Moskova’ya

gittiği kamuoyuna oligarşinin “zafer” çığlıklarıyla yansıdı. A. Öcalan’ın Moskova’da “kaldığı yer”, koordinatlarıyla kamuoyuna ilan edilirken, Kasım ortasında A. Öcalan’ın Roma’da “yakalandığı” haberi, ülke gündemini belirleyen bir durum yarattı.

Artık hemen herkes, oligarşinin ilan ettiği “zafer”den çok, A. Öcalan’ın “akibeti”nin ne olacağını beklemeye başlamıştı. Bu ortamda, İtalya’da başbakanlığını bir dönemlerin “Avrupa komünizmi”nin önde gelen partisi olan ve 1991 yılında adını “Demokratik Sol Parti” olarak değiştiren eski İtalyan KP’nin üstlendiği ve içlerinde bu değişikliği kabul etmeyen İKP üyelerinin oluşturduğu “Yeni” İKP’nin de yer aldığı koalisyon hükümetinin, A. Öcalan’ın “Türkiye’ye iade edilmeyeceği”

(*) Stalin: *Marxizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu*, s: 7-10, Sol yay.-III. Baskı

ne ilişkin açıklamasıyla birlikte, İtalya'ya yönelik şovenist-milliyetçi protestolar, ülke gündeminin diğer bir maddesi haline geldi. Başını MHP ve BBP'li faşistlerin çektiği şovenist-milliyetçi eylemler, salt bir İtalya protestosuyla sınırlı kalmayarak, Kürtlere ve bunların yasal partisi durumunda olan HADEP'e yönelik kitlesel saldırılara dönüştürüldü. Ve her zaman olduğu gibi, geniş kitleler bu olayların tv izleyicileri olarak edilgen konumda ve tv'lerin olayları sunuşuna göre değişen anlayışlarla olayların sonucunu beklemeye başladılar.

Başını MHP ve BBP'nin çektiği faşist eylemler, Aralık başından itibaren üniversitelerde sol kitleye yönelik saldırılara dönüşme eğilimi içine girerek, kendisine yeni hedefler bulurken; legal sol, tüm bu süreçte ortada görünmemeyi en akıllı "taktik" olarak uygulamaya başladı. Ve İtalyan hükümetinin girişimleriyle başlayan A. Öcalan'ın "yargılanması" için bir "uluslararası mahkeme kurulması" çalışmalarıyla, dikkatler bu kez de Kürt sorununun "siyasallaştırılması" ve "uluslararasılaştırılması" konularına yöneldi. Ve yine her zaman olduğu gibi, geniş kitleler ve sol, bu süreci "izleyen" edilgenler olarak olayların **bir an önce** bitmesini beklemeye başladı.

"Türklerin" İtalyan mallarına yönelik göstermelik "boykot"una karşılık olarak "Kürtlerin" İtalyan malları almalarını isteyen PKK yanlısı açıklamalar; "Türklerin" İtalya'ya yönelik "tarihsel düşmanlık"ları açıklayan beyanlarına karşılık, "Kürtlerin" İtalya'nın "üstün kültür ve tarihine" ilişkin yayınları birbirini izledi. İtalyanların "tarihte", Türklere karşı nasıl bir düşmanca tutum içinde olduklarına ilişkin yapılan her ırkçı-şovenist yayına karşı, İtalya'nın ne denli gelişkin ve İtalyanların ne denli "Kürtlere benzediği" yayınları, hemen hergün gazete ve televizyonlarda yayınlanmaya başladı. "Kürdistanlı esnaf kepek indirdi -Danimarka-" (Özgür Politika) manşetleri bir yanda atılırken; diğer yanda faşistler Belçika'da Kürt derneklerine saldırdılar. Faşistlerin en yoğun bulunduğu kentlerde düzenlenen şovenist gösteriler HADEP binalarına "Türk bayrağı" çekilmesinden, insanların linç edilmeye kalkılmasına kadar sayısız vahşet görüntüleriyle sürdürülürken; "tekstil bir İtalyan klâsığıdır"den İtalya'nın "en önde gelen sanayileşmiş devletler"den olduğuna, "homojen bir toplum profili çizdiğine", "en uyumlu koalasyonlar ülkesi" olduğuna, "İtalyan halkının Kürtlerle en büyük benzerliklerinin göçler" olduğuna ilişkin yayınlar birbirine karşı sürdürüldü.

Oligarşik yönetimin tüm basın ve yayın

organları, tüm bu süreçte "tek bir ses" olarak topyekün bir şovenizm korusu halinde ulumaya başladı. Daha düne kadar kendisini "demokrat" olarak sunan, "bir dakika karanlık" eyleminin savunucusu olarak gösteren tüm küçük-burjuva gazete köşe yazarları (başta Fatih Altaylı olmak üzere), en adi küfürleri birbirini ardına savurmaya başladılar. Herhangi bir faşistin kolayca ifade etmeye cesaret edemeyeceği küfürler ve hakaretler, bu küçük-burjuva "demokratları" tarafından ulu orta söylendi.

Sözün özcesi, "milliyetçilik dalgası", her alanda ve her yerde yeniden yükselişe geçti.

Ve günler Juventus-Galatasaray maçını gösterdiğinde kısa süreli bir "ateş-kes" ilan edildi.

Tüm bu olaylar dizisi içinde, pekçok olay ve davranış fazlaca şaşırtıcı değildi. Politik ilişkileri az çok izleyen pekçok kişinin de "doğal" olarak kabul ettiği gibi, gerek faşist milislerin, gerekse oligarşik yönetimin sergilediği tutum, beklenen, bilinen şeylerdi. Tüm tarihi boyunca binlerce ilericiyi, yurtseveri, devrimciyi katleden, işkenceye uğratan bir devletin, gelişen olaylar içindeki tutumunun, bu tarihinin uygun olması kadar doğal birşey olamazdı. A. Öcalan'ın son "ateş-kes" ilanı sırasında devletin farklılaşabileceğine ilişkin tüm sözlerine rağmen, süreç, tarihsel evrimine uygun olarak gelişimini sürdürdü. Bu açıdan ele alındığında, gelişen olaylar dizisi içinde, devletin, kendine "yaraşır" ve kendinden "beklenen" tutumu sergilediğini söylemek pek yanlış olmayacaktır. Bu olaylar dizisinde yanlış olan, oligarşik devlet aygıtının daha farklı bir işleviye yönelebileceği sanısı olmuştur. Gerek oligarşik yönetimin kendisini "yeniden yapılandırma"sına atfedilen abartılı değerlendirmeler, gerekse "demokratikleşme" söylemine bağlanan umutlar, bu süreç içinde küçük-burjuva bir yanılsama olduğunu açık biçimde ortaya koymuştur. Böylece, oligarşi ve oligarşik yönetim, dayandığı tüm gerici ve faşist özellikleriyle bir kez daha açık biçimde ortaya çıkarken, ülkemizde **demokratik bir devrim** sorununun nasıl kaçınılmaz olduğunu da ortaya koymuştur. Gerek bu son olaylar dizisi, gerekse şeriatçılık, ülkenin demokratikleştirilmesinin tek yolunun siyasal iktidarın **demokratik halk devrimi**yle ele geçirilmesiyle olanaklı olduğunu göstermiştir.

Ve aynı süreç, bir kez daha, ülkemizdeki **ulusal sorunun** demokratik ve kalıcı çözümünün demokratik halk devrimi ile olanaklı olduğunu, bunun dışındaki çözümlerin hiçbir biçimde kalıcı olamayacağını bir kez daha

kanıtlamıştır.

Bugün PKK'nin başını çektiği Kürt ulusal hareketinin içinde bulunduğu durum, bu gerçeği daha anlaşılır hale getirmiştir.

Bilindiği gibi, PKK hareketi, ortaya çıktığı ilk günden itibaren, son beş-altı yıl öncesine kadar, Kürt sorununun çözümünün "Kürt ulusal kurtuluşu"nda ve "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına sahip olmasında" yatmış olduğunu söylemiş ve bu amaçla, Türkiye'de "birleşik örgütlenme" yerine ulusal kökene bağlı "ayrı örgütlenmeyi" savunmuştur. Buna ilişkin olarak getirdiği tüm gerekçeler, Kürdistan'ın bir sömürge olduğu tezine dayandırılmıştır. Marksist-Leninistlerin ulusal kökene bağlı "ayrı örgütlenmeye" yönelik her türlü eleştirileri, "kemalistler", "sosyal-şovenistler" suçlamalarıyla bir yana itilmiş ve 1984 sonrasında gelişen silahlı mücadeleden verdiği güçle tümüyle reddedilmiştir. 1993 sonrasında PKK'nin içine girdiği gerileme süreci, "Türkiye'nin yeniden keşfedilmesini getirmişse de, bu da, kimi zaman DHP gibi yapay oluşumlarla, kimi zaman "PKK Türkiyeleşiyor" popülizmiyle, kimi zaman da "birleşik devrimci güçler" türünden "ittifaklar"la "ayrı örgütlenme" temelinde ele alınmıştır. A. Öcalan'ın içinde bulunduğu olumsuz duruma ilişkin yaptığı pekçok değerlendirme bulunmakla birlikte, bunun temelinde "ayrı örgütlenme" ve "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı" isteminden **uzaklaşılmasının** yattığı görülememiştir.

Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının, "ayrı örgütlenme" temeli üzerinde yürütülen bir "ulusal" mücadeleyle zafere erişeceğine bağlı değerlendirmeler, zaman içinde ana amaçtan tüm uzaklaşmalara karşın, sürecin belirleyicisi olması, aynı zamanda PKK hareketinin 1993 sonrasında karşı karşıya kaldığı pekçok siyasal, askeri ve örgütsel sorunun da temelini oluşturmuştur. Bugün yaşanan olaylar dizisinde öne çıktığı gibi, "kurşun adres sormaz" mantığıyla, "Kürdistan'da feodal ilişkiler egemendir" anlayışıyla sürdürülen askeri eylem çizgisinin sonucu olarak ortaya çıkmış olan pekçok sivil insan kaybı, okulların yakılması ve öğretmenlere yönelik terör eylemleri, "ayrı örgütlenme"nin kaçınılmaz sonuçları durumunda olmuştur. Ama aynı durum, diğer yandan PKK'nin uzun bir savaş için gerekli olan kitlesel desteği ve nitelikli kadro teminini de engellemiştir. Bu konuda yapılmış her türlü uyarı ve eleştiri, her zaman olduğu gibi, "kemalistler", "sosyal-şovenistler" suçlamalarıyla karşılanmıştır.

1980'lerden itibaren PKK'ye egemen olan **pragmatik** anlayışla sürdürülen politik ilişkiler

ise, A. Öcalan'ın "akıllı politikası" olarak benimsenilmiş ve "taktik" olarak birbirini dışlayan tutumlar olarak uygulanmıştır. Bu da öylesine yanılgılar ve yanılsamalar üretmiştir ki, PKK'nin temeldeki hatasının uzun dönemli sonuçlarının görülmesini engellemiştir. Öyle ki, 1971 dönemi için, "*Filistin sahası geçici bir eğitim alanı gibi görülmüş, hiç değilse önderliğin sürekliliğinin sağlanması ve bir geri cephe olarak kullanılması gereken saha olarak ele alınmamıştır*" (*) değerlendirmesi yapabilecek kadar etkili olmuştur. Ve bugün görüldüğü gibi, "önderlik", birkaç ay gibi kısa bir zaman süresi içinde "saha"dan çıkartılmış ve Roma'da olayların ne yönde gelişeceğinin bilinmediği bir konuma gelmiştir.

Tüm bunları Kurtuluş Cephesi'nin değişik sayılarında ele aldığımız için burada yinelenmeyeceğiz. Belirtmek istediğimiz, gelişen olaylar dizisinin, bugüne kadarki pekçok yanılgıyı ve yanılsamayı görünür kıldığıdır ve bunların ne denli yaygınlaştığı ve kökleştiğidir. Tıpkı, İtalya olayında olduğu gibi, İtalya'nın PKK tarafından yüceltilmesi ile İtalya'nın dünyanın belli başlı **emperyalist** ülkelerinden birisi olduğu gerçeği arasındaki çatışma gibi. Tıpkı, emperyalist aşamada ulusların kaderlerini tayin hakkının, emperyalizmden ayrılmaya ve ayrı devlet kurma hakkı anlamına geldiğinin unutulması gibi.

Bugün gelinen noktada PKK hareketi, tümüyle Kürt küçük ve orta sermaye kesimlerinin denetimi altına girmiştir. Bunun anlamı, Kürt ulusal mücadelesinin, tarihte görülmüş pekçok ulusal hareketler gibi, kendisini ezen ve sömürenlerle el altından anlaşmalar yaparak kendi sermayeleri için bir pazarlık kozu olarak kullanılmaya başlanıldığıdır. Bir başka deyişle, bugün Kürt küçük ve orta sermayesi, **emperyalist ülkelerin tek tek siyasal ve askeri stratejik çıkarlarına dayanarak** bir Kürt devleti kurulmasına yönelik bir faaliyet içindedir. Gerek Balkanlardaki gelişmeler (Slovenya, Hırvatistan, Makedonya, Bosna-Hersek devletçiklerinin kurulması), gerekse Amerikan emperyalizminin Kuzey Irak'a ilişkin uygulama ve planları, emperyalist ülkelelerin siyasal ve askeri stratejik çıkarları gereğince küçük bağımsız devletlerin kurulmasının olanaklı olduğunu göstermektedir. Lenin'in deyişiyle, "*küçük ulusların herbirine diledikleri kadar demokratik özgürlük vermek, siyasal bağımsızlığa izin vermek, böylece 'kendisi' askeri girişimlerini zarar görme tehlikesi-*

(*) Kendisine DHP adını veren kesimin yayınladığı "*Türkiye Devriminin Yolu ve Görevleri*", s: 172

ne atmak, mali-sermaye açısından yalnızca 'gerçekleştirilebilir' bir şey olmakla kalmaz, ama bazan tröstler için, onların emperyalist siyaseti için, onların emperyalist savaşı için daha kârlıdır." (*) Dolayısıyla, emperyalist ülkelerin tek tek ya da birleşik olarak kendi siyasal, askeri ve ekonomik çıkarları için ayrı bir Kürt devletinin kurulmasını istemeleri ve bu yönde hareket etmeleri, emperyalizmin özülüyle çelişmez.

İşte, PKK hareketinin karşı karşıya olduğu çelişki de burada ortaya çıkmıştır. PKK, kuruluşunda ilan ettiği ilkeler ve amaçlar için, **anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-feodal bir devrim için mücadele etmek ile emperyalizmle, Türk "sömürgecileriyle" ve Kürt feodalleriyle "anlaşarak ve uzlaşarak"** aynı bir Kürt devleti kurulması yönündeki "siyasal çözüm" arasındaki çelişkiyle karşı karşıya kalmıştır. 1993 sonrasında askeri alandaki gerilemeler ve kitlelerin silahlı mücadeleyi desteklemekteki durağanlığı karşısında, hızla ikinci yönde hareket etmeye başlamış ve bugün birinci yön tümüyle bir yana bırakılmıştır. Son dönemde Lozan Anlaşmasına karşı Sevr anlaşmasına yönelik faaliyetler bunun en açık ifadesi olmaktadır. Bu da, PKK'nin sahip olduğu devrimci, demokratik ve anti-emperyalist yanının hızla terk edilmesi anlamına gelmektedir.

Ancak, sorun, salt Türkiye Kürdistanı sorunu değildir. Dolayısıyla sorunun PKK dilindeki "siyasal çözüm"ü, Türkiye Kürdistanında kısmi ulusal-kültürel hakların alınmasıyla sınırlanılmak durumundadır. Emperyalistlerin kendi siyasal, askeri ve ekonomik stratejik çıkarlarına uygun olarak Kürt sorunu karşısındaki konumları, bugün için ağırlıklı olarak Kuzey Irak'ta yoğunlaşmıştır. PKK, Kuzey Irak'da bulundurduğu ana güçleriyle, bu süreçte bir taraf olmaya çalışmıştır. Ama son gelişmeler, PKK'nin Kuzey Irak'a ilişkin çözümlerden büyük ölçüde **dışlanmasını** getirmiştir ve bu dışlanmışlığın sonucu olmuştur. Bugün, emperyalistlerin siyasal, askeri ve ekonomik stratejik çıkarlarına uygun olarak ayrı bir Kürt devletinin kurulması, yani Kürtlerin kendi devletlerini kurma haklarına sahip olmaları, Kuzey Irak çerçevesinde "gerçekleştirilebilir" bir durumda görünmektedir. Türkiye oligarşisinin bu konudaki karşıt konumu, PKK'nin bu bölgeden tümüyle tasfiye edilmesine bağlı olduğundan, süreç içinde değiştirilebilecek durumdadır. Barzani ve Talabani'nin ABD'de imzaladıkları son anlaşma, bu yönde atılmış

önemli adımlardan birini oluşturmaktadır. Bu bağlamda, Kuzey Irak çerçevesinde Kürt sorunu çözülme aşamasına hızla ilerlerken, PKK hareketi aynı oranda hızla tasfiye sürecine yöneltilmektedir. Avrupa'nın emperyalist ülkelerinin bu konuda Amerikan emperyalizmiyle temelden çatışan bir konumda olmaları ise, Orta-Doğunun stratejik önemi açısından olanaklı değildir. Bugün A. Öcalan'ın Roma'daki geleceği, tümüyle Kuzey Irak'daki gelişmeler tarafından belirlenecektir. Bu nedenle, PKK'nin ve kitesinin, Kuzey Irak'a ilişkin olarak emperyalist ülkelerin girişimlerine bakarak içine girdikleri beklentiler tümüyle bir yanılı olacaktır.

Günümüzde Türkiye'deki Kürt küçük ve orta sermaye kesimleri, silahlı mücadeleden tümüyle kopmuşlardır. Onların tüm ticari ilişkileri, ağırlıklı olarak Kuzey Irak'a yöneliktir. Dolayısıyla Kuzey Irak'ta kurulacak bir Kürt devleti, kendileri için yeni iş olanakları anlamına gelmektedir. (Ki bu, emperyalist tekelin içinde buldukları aşırı-üretim buhranı koşullarında kendi metalleri için pazar bulma sorununun en üst boyutta olduğu bir evrede kısa dönemli bile olmayacaktır. Uzun dönemde ise, yeni-sömürgecilik yöntemlerinin uygulanmasıyla Türkiye kesimindeki Kürt küçük ve orta sermayesi için hiçbir pazar olanağı zaten kalmayacaktır.) Diğer taraftan, Avrupa'ya göç etmiş önemli bir Kürt nüfusunun bulunması, sermaye için buralarda yeni olanaklar ortaya çıkarmıştır. Bu sermaye çevreleri için, Türkiye'de Kürt sorununun "bitmesi", Avrupa'nın emperyalist ülkelerinde bu olanakları ne ölçüde kullanabildiklerine bağlıdır. Ancak, Türkiye pasaportu taşıma zorunluluğu (ya da ilticacı olma), bu alandaki faaliyetlerini önemli ölçüde sınırlamaktadır. Bu açıdan, Kuzey Irak'ta ortaya çıkacak bir Kürt devleti, bu alandaki sınırlamaların aşılmasını sağlayacaktır. (**) Bunların gösterdiği gerçek ise, PKK'nin bu ilişkilerin geliştirilmesinde bir kez olarak kullanılabilirliği süreci "destekleneceği"dir.

(**) İlk bakışta basit ve ayrıntı gibi görünen bu konu, sermaye açısından birinci dereceden öneme sahiptir. Yaşar Kaya'nın Avrupa'ya ilk geldiği andan itibaren oluşturulmaya çalıştığı Kürt Bankası projesinin en önemli engeli, bu bankanın hangi ülkede kurulacağı ve kurucuların ülkesel tabiyeti olmuştur. Avrupa'nın herhangi bir emperyalist ülkesinde bankacılığa ilişkin yasalar büyük sermayeye avantaj sağladığından, bir Kürt bankasının kârlı çalışabilmesi olanaksızdır. Ayrıca kişilerin Türkiye pasaportu taşımaları ya da buradan gelmiş olmaları, her durumda Türkiye'nin müdahalesine olanak sağlamak durumundadır.

(*) Lenin: *Emperyalist Ekonomizm*, s: 60

Yukarda da ortaya koyduğumuz gibi, gelişen olayların açık biçimde tanıtladığı en temel gerçeklerden birisi de, **Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının** tümüyle bir yana bırakılmış olmasıdır. Öyle ki, emperyalist aşamada, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının, salt “ezen ulus”tan ayrılma, ayrı devlet kurma hakkından öte, emperyalizmden, emperyalist sömürden ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı haline geldiği bir aşamada, Kürt ulusal hareketinin geleceğinin tümüyle emperyalistlere ve emperyalistlerle yapılacak bir “anlaşmaya” bağlı kılınması, proletaryanın öncülüğünde gerçekleştirilecek bir ulusal kurtuluşun terk edilmesi demektir. Emperyalizmin yeni-sömürgecilik koşullarında bu terk edilmiş, emperyalizme bağımlı bir Kürt devletinin önsel olarak kabul edilmesi anlamına gelmektedir. Böyle bir “kurtuluş”, tarihte millî burjuvazinin önderliğinde gerçekleştirilmiş ulusal kurtuluşlardan çok daha gerici bir nitelik taşımaktadır. 1920’lerde Türkiye’deki ulusal kurtuluş mücadelesinin karşı karşıya olduğu “mandacılık”, çok daha farklı bir tarihsel süreçte Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gündeminin birinci maddesi haline gelmiştir ve üstelik bu yöndeki eğilimler belirleyici konumdadır. Bu, bir yandan Kürt ulusal hareketinin anti-emperyalist niteliğinin sonu olduğu kadar, diğer yandan Kürdistan’daki feodal ilişkilerin emperyalizmin yeni-sömürgecilik yöntemlerine tabi kılınması anlamına gelmektedir. Bir başka deyişle, 1990’lara gelirken PKK hareketi içinde açık biçimde ortaya çıkan **anti-emperyalist** ve **anti-feodal** hedeflerin terkedilişi, yeni süreçte belirginleşmiştir. Bunun sonucu olarak da, PKK hareketi, Barzani ya da Talabani hareketi gibi bir ulusal hareket niteliğine dönüşmüştür.

Bu dönüşümün bir diğer sonucu ise, PKK’nin silahlı mücadeleyi zaman içinde tasfiye etmesi olacaktır. Artık, silahlı mücadelenin zaferi, yani askeri bir zaferle Kürt ulusunun kurtuluşu amacı ortadan kalkmıştır.

Şüphesiz, bundan sonraki süreçlerin nasıl gelişeceğini ayrıntılarıyla ortaya koymak bugünden mümkün değildir. “Türkiyeleşen” PKK’nin, giderek “Avrupalılaştıran” bir PKK’ye dönüşmesinin nasıl sonuçlar üretebileceği zaman içinde ortaya çıkacaktır. A. Öcalan’ın Roma’ya geldikten sonra Özgür Politika gazetesinin yaptığı ilk röportajda yer alan şu değerlendirmeleri, bu konuda gelişmelerin yönünü göstermektedir:

“Gelen tüm Kürtlerin bu hareketinin temelinde, şüphesiz Türk özel savaşıyla Kürdistan’ın boşaltılması yatar.

Fakat bunun ekonomik amaçla istismar edildiği kanısındayım. Böyle bir farkı görmek mümkündür. Ama karşı tarafın, esasta siyasi amaçlı boşalttığı için genelde, siyasi mülteci kimliğiyle yaklaştığı doğrudur.

Bu konuda Avrupalılarla birlikte çalışmak (tecrübemiz var), birçok yanlışları önler. İnisyatifimiz altında olacak kitle, gayrimişru yollara giremez. Siyasi ise gereklerine göre davranmayı bilecektir. Bu temelde bir statü geliştirmek gerekir. Aksi halde ailesel ve ekonomik nedenlerle yola çıkılır ki bu da göçün istismarına yol açar.

Şimdi olan da budur. Savaşın bir tarafı ise buna göre, bu kitleyi ya siyasi statü altında kalmayı kabul edeceklerin ya da iltica kabul edilemez. O zaman hem Türkiye boşaltmaya cesaret edemez, gelenler de kolay para kazanma sevdasına kapılmazlar. Çözümde tüm Avrupa çapında bu temelde yaklaşmak önemli oranda çözecektir.” ()*

Bu olaylar dizisinde, Kürt ulusal hareketinin karşı karşıya kaldığı bu durumlar yanında, aynı zamanda ülkemizdeki faşist, milliyetçi ve şovenist örgütlenmelerin boyutunu ve oligarşik yönetim tarafından nasıl yönlendirilebildiğini göstermesi açısından da önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır.

MHP ve BBP, 1980 öncesinden farklı olarak, kendi kitlelerini bir bütün olarak harekete geçirmektedir. Şeriatçı hareketin kitlesel eylemliliklerinde görülen bu durum, faşist hareket açısından da görünür olmuştur. Kitlesel ölçekte gerçekleştirilen eylemler, 1980 öncesinin silahlı faşist milislerinin grupsal eylemliliklerinden farklı gelişmeler ve sonuçlar yaratmak durumundadır. 1971 öncesindeki “Komünizmle Mücadele Dernekleri”nin gerçekleştirmiş olduğu kitlesel saldırılara benzer gelişmeler, hemen her yerde görülmeye başlanmıştır. 1971 öncesinde ilerici, demokrat ve devrimcilere yönelik faşist ve gerici saldırıların, TÖS toplantılarına ve binalarına yapılan saldırılardan, üniversitelere yönelik saldırılara ve nihayet 1968 yılında Kanlı Pazar olayında olduğu gibi, halk kitlelerine yönelik bir kitlesel katliama doğru evrilmiştir. Benzer bir süreç, bugün Kürt ulusal hareketine karşı olarak gelişmektedir. Aralık ayı başında İstanbul Üniversitesi’ne yönelik faşist saldırı, bu yönüyle önem kazanmaktadır. Oligarşik yönetimin pek çok teorisyeninin ifade ettiği gibi, gerek

(*) Özgür Politika, 23 Kasım 1998

gelişen dünya ekonomik buhranının ülkeye yansması, gerekse Kürt sorununun ikincil plana inmesiyle sınıfsal çelişkilerin ön plana geçmeye başlaması, devrimci kitle mücadelesinin olası gelişimine karşı “önlemler” alınmasını gerektirmektedir. 1996'nın 1 Mayıs'ı oligarşinin bu yöndeki faaliyetlerini yoğunlaştırması açısından “uyancı” olmuştur.

Bugün oligarşik yönetimin temel hedefi, Kürt ulusal hareketinin geldiği son noktanın ortaya çıkarmış olduğu milliyetçi ve şovenist dalgaya dayanarak, gelişme potansiyeline sahip sınıfsal mücadelenin önünü kesmektir. Bu, bir yandan daha gelişiminin başlangıcında demokratik kitle hareketlerinin sindirilmesini içerdiği gibi, milliyetçi ve şovenist propagandayla şeriatçı kitlenin yedeklenmesini de içermektedir. Kasım ayı içinde Beyazıt ve Laleli'de yapılan küçük sol grup gösterilerine karşı kışkırtılan kitlelerin durumu, ülkenin pekçok yerine yayılma eğilimindedir. Diyebiliriz ki, oligarşik yönetim, faşist milis güçleri, devrimci ve demokrat kitleye karşı **kitlesele bir saldırı gücü** olarak kullanma yönünde faaliyet içinde bulunmaktadır. Oligarşinin bu uygulamaları, hiç şüphesiz devrimci ve demokrat kitle tarafından etkisizleştirilecektir. Üstelik böyle bir uygulama, bu kitlenin bugüne kadarki pasif tutumunu da ortadan kaldırma potansiyeline sahiptir. Ülkemizdeki anti-faşist mücadelenin tarihsel deneyimleri, bu konuda yeterince öğretici olduğundan, kitlenin örgütlenmesi ve karşı hareketi fazlaca zor olmayacaktır. Ancak, süreçteki ilişkiler ve çelişkiler, geçmiş dönemlerdekinden pekçok farklılıklar içermektedir. Bu farklılıklar içinde en belirgin olanı, bugün ülkemiz solunda egemen olan pragmatizm ve legalizmdir. Gerek 1971 öncesinde, gerekse 1974-1980 sürecinde silahlı mücadeleyi temel alan örgütlerin niteliği, bugün önemli zaafarla karşı karşıyadır. ÖD Partisi, geçmişin TIP'inden çok daha farklı bir konumdadır; öğrenci hareketi örgütsüz olduğu kadar, legalistlerin parçasal etkinliğiyle sınırlı bir düzeyde bulunmaktadır. Küçük-burjuva aydınları ise, tümüyle oligarşiye yedeklendikleri için, bu faşist saldırılar karşısında karşı-devrimci bir konumda yer alacakları da kesindir. Bu kesimler, olayları basit bir “öğrenci çatışması” gibi göstererek, faşistlerin üniversitelerde güçlenmelerine ideolojik bir temel oluşturacaklardır. Devrimci öğrencilerin, “okullu” öğrenci kitleleriyle kopmuş olan ilişkileri, bu yöndeki gelişmeyi daha da güçlendirme eğilimindedir.

Bu çerçevede İstanbul Üniversitesi'ne yönelik son faşist saldırılar, HADEP binalarına

yönelik saldırılar, operasyonlarda yakalanan devrimcilere yönelik “linç girişimleri”, demokratik kitle hareketlerini daha mevzi halindeki pasifize etmeye yöneliktir. Özellikle dünya ekonomik buhranının ülkeye yansması sonucu ortaya çıkan ekonomik durgunluk, pekçok işyerinin kapanmasına, dolayısıyla pekçok işçinin işsiz kalmasına neden olmaktadır. Böyle bir ortamda, toplu iş sözleşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması ve işçi eylemlerine yol açması, oligarşinin en fazla korktuğu gelişme durumundadır. Halit Narin'in söylediği gibi, gelişmeler 1977'deki gelişmelere benzer bir nitelik sergilemektedir. Oligarşinin kendi sözleriyle söylersek, “sosyal patlamalar”, bugün oligarşik yönetimin en fazla korktuğu gelişme durumundadır. Bu nedenle, öğrenci gençliğe ve demokratik kitle hareketlerine yönelik faşist saldırılar, bu gelişmenin mevzi halindeyken durdurulmasını amaçlamaktadır.

A. Öcalan'ın Roma'ya gidişiyle birlikte başlatılan milliyetçi ve şovenist gösteriler ve saldırıların ortaya çıkardığı diğer bir gerçek de, geniş halk kitlelerinin kolayca milliyetçi ve şovenist sloganlar etrafında harekete geçirilebileceğidir. “75. yıl” kutlamalarında da görüldüğü gibi, bu milliyetçi ve şovenist sloganlar, salt MHP ya da BBP'nin sloganlarıyla sınırlı değildir. Doğrudan oligarşik yönetim tarafından ortaya atılan bu sloganlar, ülkedeki ekonomik buhranın nedenini Kürt ulusal hareketine bağlayan ve bunun bir sonucu olarak göstermeyi amaçlayan sloganlardır. Bu açıdan, devrimciler, bu sloganların niteliğini teşhir etmek durumundadırlar. Özellikle ülkemizde derinleşen ekonomik buhranın ve bunun yaratmış olduğu sosyal ve siyasal sorunların temelinde, emperyalizm ve emperyalist sömürünün yattığının kitlelerin gözünde açık hale getirilmesi gerekmektedir.

Tüm bu süreçte, belirleyici ve çözücü olan, şüphesiz devrimci öncünün eylemi olacaktır. Bu nedenle, bir yandan kitle hareketlerini pasifize etmeyi hedefleyen faşist saldırılar karşısında kitlelerin örgütlenmesi gerçekleştirilirken, diğer yandan ve temel olarak devrimci öncünün doğru politik hedeflere yönelik eylemi gündemdedir. Bunun doğru bir biçimde pratiğe geçirilebilmesi için, öncelikle devrimci öncünün karşı karşıya olduğu sorunların aşılması gerekmektedir. Bu sorunlar aşılamadığı sürece, devrimci öncü, bu süreçte etkisiz kalacaktır. Devrimci öncünün bu süreçte belirleyici ve çözücü eylemi olmaksızın, kitle pasifikasyonunun bu yeni biçimlerinin kendiliğinden etkisizleşmesi beklenemez.

Avantajlar Dünyası!

12 Eylül askeri darbesinden sonra ülkemizde ortaya çıkan devrim kaçkınılığının adının “Yorgun Demokrat” a çıktığı, “devrimcilik” adı altında arabesk müziğin yaygınlaştığı bir dönemin “ünlü” lerinden Ahmet Kaya’nın yurt-dışındaki konser dizisi, oligarşinin “adam satın alma” politikasının “İslamcı sermaye” adı verilen tekelleşememiş sanayi burjuvazisinin bir kesimi tarafından nasıl uygulandığının yeni bir örneğini vermiş-tir.

“Anasının başörtüsüne el sürdürtmeyen”, “mezarlıktan geçerken dua okuyan”, “16 yaşındayken” adı lazım olmayan düşüncelere kapılan, ama her zaman “dinine bağlı” bir “insan” olan Ahmet Kaya’nın yeni “hidayete erişi”, pekçok “eski solcu” nun “hidayete erişi” gibi, “avantajlar dünyası”nın ürünü olmuştur.

Ahmet Kaya’nın yurtdışı konserlerini organize eden ve kendisini “dünya holdingi” olarak sunan Jet-Pa, N. Erbakan’ın kısa başbakanlığı döneminde Malezya ile kurulan “islami bağlar” sayesinde kendisine yeni kâr olanakları sağlamıştır. Bu durumu 13 Kasım 1997 tarihli Hürriyet

Inanca Saygı, Düşünceye Özgürlük

AHMET KAYA
KENT OZANLARI
ve ÇETİN ORANER
Avrupa Konserleri

JET PA
Avantajlar Dünyası

JET PA HOLDING

01.01.1998	01.01.1999	01.01.2000	01.01.2001	01.01.2002	01.01.2003
01.01.1998	01.01.1999	01.01.2000	01.01.2001	01.01.2002	01.01.2003

gazetesi şöyle duyurmuştu:

“Erbakan, Proton’u Jet-Pa’ya bağladı

Konut, otomobil ve beyazesyâ pazarlaması yapan Jet-Pa, şimdi de Fransız Citroen ve Japon Mitsubishi’nin lisanslarıyla Malezya’da üretilen Proton marka otomobillerin Türkiye temsilciliğini aldı. Türkiye’de pek çok büyük grup Proton’un temsilciliği için yarışırken, Refah Partisi’ne yakınlığı ile tanınan Jet-Pa, RP Lideri Necmettin Erbakan’ın aracılığıyla temsilcilik yarışından galip çıktı. Başbakanlığı döneminde İslam ülkeleriyle iyi ilişkiler içinde olan, ilk yurtdışı gezisini Endonezya, Malezya gibi İslam ülkelerine yapan Erbakan’ın Jet-Pa’nın aracılık ricasını kumradığı belirtiliyor. Proton’un Türkiye distribütörlüğünü Jet-pa Holding’in bünyesindeki Jetpa Motorlu Araçlar şirketi yürütecek. İlk partisi Ocak 1998 sonunda Türkiye’ye gelecek olan Proton için ilk üç ay için toplam 2 bin 500 adet sipariş verildi. Yapılan programa göre, 1998 yılında 10 bin adet, 1999 yılında 30 bin adet ve 2000 yılında 60 bin adet Proton ithal edilecek.”

Dini ideolojiyi kullanarak kendisini büyütme ve tekelleştirmeye çalışan orta burjuvazinin tipik temsilcilerinden olan Jet-Pa, kendi faaliyetlerini şöyle ifade etmektedir:

“1989’da JET Sürücü Kursu ile yola çıkan JETPA, girdiği her sektörde tüketicinin lehine, devrim niteliğinde projeler üreterek, büyük kitlelere hitap etmiştir. Bundan dolayı 9 yıl gibi kısa bir sürede 3 milyonu aşkın bir insan JETPA ailesine katılarak onu Türkiye’nin en büyük sermayeli holdingi haline getirdi.

‘Halkın JETPA’ya Katılımı Projesi’ Holding’in bütün faaliyetlerini kapsadığı için, JETPA konuyu bugüne kadarki en önemli projesi olarak ele almış ve birçok yerli ve yabancı uzman bu sistemin hazırlanması için tam 7 aylık bir çalışma yapmıştır. Almanya’daki uluslararası bir mali müşavirlik şirketinin uzmanları ile Almanya ve Türkiye’nin en ileri gelen hukukçuları biraraya gelerek, birçok model arasından, ortağın menfaatine olabilecek en iyi sistem olan Alman Ticaret Hukuku’nun 230 ve devam eden hükümlerine göre kurulacak ortaklık modelini seçmişler ve bunun uygulanması için de aylar süren

geniş altyapı hazırlıklarını yapmışlardır. Bu projenin profesyonelce yürütülmesi için, muhasebe sisteminden bilgisayar programına, uzman kadro oluşturulmasından Avrupa genelindeki bölgesel örgütlenmeye, ortakların JETPA’yla en kolay yoldan iletişim kurmalarını sağlayacak telekomünikasyon sisteminden kar paylarının dağıtımına, dünya genelindeki yatırım organizasyonundan en uzak şubedeki para hareketlerine kadar herşey resmi ve şeffaf olacak şekilde, her konunun uzmanı tarafından büyük bir özen ve ciddiyetle ayrı ayrı hazırlanmıştır.

Oluşturulan sisteme göre JETPA HOLDİNG Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarlığı’nın onayı ile, hisselerinin %50’sini bir yıl önce Almanya’da kurulmuş bulunan JETPA INTERNATIONAL MARKETING and TRADING GmbH’ya devretmiştir. Bu şekilde JETPA HOLDİNG’in sahip olduğu tüm varlıklara ve dolayısıyla tüm bağlı şirketlerinin de karına ortak olan JETPA GmbH bunun yanı sıra Almanya’da ve dünyanın diğer ülkelerinde de ticari faaliyetlere ve yatırımlara devam edecektir.”

Hisselerinin yansını yurtdışında toplayan ve Malezya’dan Proton otomobiller alıp, bunları “inananlara” satarak kâr sağlayan Jet-Pa, görüldüğü gibi, secaat arzederken sirkatini söyleyenler gibi, işe “sürücü kursu” ile başlamıştır. Gırtlığa kadar yolsuzluklara boğulmuş olan Türkiye’de, “inananlara” ehliyet pazarlayarak başlayan süreç, “holding”leşmeye kadar ulaşmıştır. Ancak Jet-Pa, her “İslamcı sermaye” gibi, Allahın “yürü ya kulum” dediği kesimden olduğu için, kısa sürede trilyonlara varan iş hacmine ulaşmıştır. Yürüyen Jet-Pa, bir yandan Bodrum’da Caprice adlı beş yıldızlı otelle “İslamın bronzlaşmasını” sağlarken, diğer yandan “LLI” adlı dil okulu da açmıştır.

Bu dil okulunu kendileri şöyle tanıtmaktadırlar:

“ LLI London Languages International

JETPA HOLDİNG Yönetim Kurulu Başkanı M. Fadıl Akgündüz, İngilizceyi 34 yaşında iken öğrendi. Çünkü Jetpa’yı bir dünya şirketi yapmak ve uluslararası platformda temsil etmek için, mutlaka İngilizceyi bilmesi gerektiğine inanyordu. Bunun için İngiltere’de özel bir eğitim aldı. Daha sonra eğitim aldığı İngiliz Dil Okulu ile

işbirliğine girerek Türkiye'ye İngiltere'nin en üst standartlarında bir İngilizce Dil Okulu kazandırdı. İstanbul'da kurulan bu okulun adı LLI (London Languages International)'dir. LLI'nın hitap ettiği kitle, işadamları ve üst düzey yöneticilerdir. Bir departmanı Jetpa Holding'in yöneticilerini eğiten LLI, CICERO'nun uzman kadrosu ile sizlere önce İstanbul'daki LLI'nın İstanbul'daki eğitim merkezlerinde sizlere en ciddi eğitimi verecek, sonra da aldığınız eğitimi pekiştirmek için sizi İngiltere'de konuk edecekler. Üstelik İngiltere'ye uçak gidiş-gelişi, konaklama ve oradaki eğitim için hiçbir ücret ödemeyeceksiniz."

İşte kendisini "İslamcı" olarak sunanların tipik bir örneği olan Jet-Pa, böylesine bir "öväünç"le kendi yolsuzluğunu ve dini kullanışını anlatmaktadır.

"İnananca saygı, düşünceye özgürlük" sloganı ile ortaya çıkan, sakallı ve takkeli Ahmet

Kaya, işte bu İslamcı sermaye tarafından satın alınmıştır.

1980 sonrasında yetişen devrimci kuşağın, büyük ölçüde Ahmet Kaya'nın kasetlerinin asıl dinleyici kitlesini oluşturduğu düşünülecek olursa, Ahmet Kaya ve benzerlerinin bu satılmışlıklarının nasıl etkiler yaratacağı ve yarattığı görülecektir. Bugün "türban" eylemlerinde görülen "şeriatçı-sol" işbirlikleri, Ahmet Kaya'nın katkılarıyla, "inanca saygı, düşünceye özgürlük" sloganıyla meşrulaştırılabilmektedir. Tüm devrimci, demokrat ve ilericiilerin bu olaylar karşısındaki takınacakları tutum, salt şeriatçılığın devrim mücadelesi karşısındaki bir güç olması gerçeğinden öte, aynı zamanda 12 Eylül sonrasında küçük-burjuva aydınları tarafından ülkemiz soluna aktarılan her türlü yozlaşmaya, ahlaksızlığa ve pragmatizme karşı bir tutum olacaktır. Yeni devrimci kuşağın kendisini bu ilişkilerden arındırmadıkça devrimci mücadelenin taşıyıcıları olması olanaksızdır.

24 Aralık 1978 Maraş Katliamı

Bundan tam 20 yıl önce 1978 Aralığının son günlerine gelirken Maraş'da MHP'li faşist milislerin gerçekleştirdiği katliamda 111 kişi ölmüş, yüzlerce kişi yaralanmış ve yüzlerce ev, işyeri yakılmış, yıkılmıştır.

Olaylar, ne bir rastlantı, ne de "halkın galeyana gelmesi" sonucu olmuştur. Olaylar aylar öncesinden planlanmış ve alanlar belirlenmiştir. Yer Malatya'dır, Erzincan'dır, Çorum'dur, Maraş'tır. Amaç, kitlelerin hızla politize olduğu bir ortamda gelişen devrimci mücadeleyi durdurmaktır.

1978 yılına CHP hükümeti ile giren ülkedeki mevcut durum şöyleydi:

"Oligarşinin CHP'den beklediği, halk kitlelerinin politizasyonunu yavaşlatmak ve var olan politize kitleyi de silahlı devrimci mücadeleye kanalize olmaktan uzaklaştırmaktır. Oligarşi, CHP hükümetinden ekonomik bir 'istikrar' sağlamasını değil, 'sosyal ve ekonomik bunalımı yavaşlatacak' devlet kademelerindeki 'federalleşmeyi' ('parselasyon') ortadan kaldırarak, merkezi bir görünüm kazandırılmasını istiyordu. Özellikle işbirlikçi-teknelci burjuvazinin önemli bir sorunu olan 'döviz sorunu', dış politik ilişkilerdeki gerginlik, 'iççi-işveren ilişkilerindeki gerilim', 'enerji açığı' gibi sorunlar CHP hükümetinin, bir MC'ye göre daha kolay 'halledebileceği' sorunlardı...

İşte bu nedenlerle oligarşi, CHP hükümetinin kurulması için yeşil ışık yaktı. Ancak bu durum, oligarşi içinde tam bir oybirliğine (consensus) dayanmadığı gibi, oligarşi dışındaki sömürücü sınıflar için de kabul edilebilir değildi. Özellikle oligarşi içinde, kimi doğrudan MC hükümetlerinden daha büyük çıkar sağladığı için, kimi de Ecevit'in 'ikinci bir Kerensky' olacağı endişesiyle CHP hükümetine karşıydı. Bu kesimler değişik çözüm yolları öneriyorlardı. Tekstil ve madeni eşya alanında faaliyet gösteren bazı çevreler 'devlet' sorununu öne çıkararak, topyekün bir çözüm öneriyorlardı. (Yönetimin askerleştiril-

mesi şeklinde en son noktaya kadar.) Ancak bu çok konuşulan eski 'sivil darbe' planıydı. MHP, bu kesimlerin maddi desteği ile eylemlerini yoğunlaştırarak uygun bir ortam yaratabilirdi...

1978 Ocak-Mart arasında faşist milis saldırılar, azalma yerine yoğunlaşarak sürdü. Ve bu saldırılar doğrudan kitleye yönelik oluyordu.

Aynı tarihte, soldaki durum ise tam bir kargaşa idi. Legal 'sol' partiler tam olarak CHP hükümeti ile işbirliğinden yanaydı. Özellikle faşist milislere karşı hükümetin 'daha aktif' tutum alması ve 'geçmişin hesabının sorulması' sloganları ile CHP hükümeti 'sol' hükümet olarak meşruiyet kazanıyordu. Demokrasinin sınırlarını genişletme planları, her türden oportünist ve revizyonist durumuna göre hazırlanıyor ve kendi dergi ve gazetelerinde yayınlanıyordu. Öğrenci hareketi ise, 'aktif-pasif' tartışmaları içinde tam anlamıyla yönetim-siz kalıyordu.

Genel olarak hızla yükselen kitle hareketliliğinin karşısında, solda egemen olan 'kuyrukçu' anlayışın getirdiği pasifizme karşı duyulan bilinçsiz tepkiler, soldaki yapılanmaların hızla bölünmesine ve yeniden bölünmesine yol açıyordu." (*)

İşte bu ortamda oligarşinin faşist milis gücü olarak örgütlenmiş MHP'nin kitlelere yönelik saldırıları yeni bir boyut kazanmıştır. Bir yandan ekonomik buhranın derinleşmesi koşullarında hızla yoksullaşan ve mülksüzleşen kesimlere, diğer yandan "sol"a karşı olan kesimlere dayanan faşist milis hareket, ülkede bir kaos, kargaşa ortamı yaratarak, elindeki silahlı militan güçle her şeyin üstesinden gelebileceğini göstermeye yönelmişti. Ancak oligarşinin asıl amacı, yaygın bir kitlesel terör ortamı yaratarak kitlelerin pasifize edilmesiydi. Böylece stratejide ortaya çıkan uyum, kısa sürede MHP'li faşistlerin kitleye

(*) THKP-C/HDÖ ve 15 Yıl

yönelik katliam girişimleriyle birleştirildi.

Bu amaçla seçilen yerler, kırsal özelliklerini koruyan, emperyalist üretim ilişkilerinin görece daha az geliştirildiği şehirlerdi. Zaten MHP'nin kitle desteği de ağırlıklı olarak bu şehirlerde bulunuyordu. İşte Maraş, Malatya, Erzincan, Sivas ve Çorum bu nitelikleriyle faşist milislerin katliamlarının alanı olarak çizilmişti.

Planın diğer bir unsuru da, bu şehirlerin oligarşi için sağlamlaştırılması ve buna dayanarak ("mücavir iller") diğer şehirlere yayılmasıydı. Bu, olası bir "sivil savaş" ortamında oligarşi için hazır bir kitle de sağlayacaktı.

Bu planın ilk uygulamaları Malatya ve Erzincan'da yapılmış, ancak oligarşinin kesin bir tutumu olmadığı için fazlaca etkili olmamıştı. Ve böylece sıra Maraş'a geldi.

19 Aralık 1978 günü Maraş'ta faşistlerin propaganda aracı haline gelen Cüneyt Arkan'ın "Güneş Ne Zaman Doğacak" filminin gösterildiği Çiçek Sinemasının, Ökkeş Kenger ve birkaç faşist tarafından bombalanmasıyla olaylar gelişmeye başlamıştır.

Kendi attıkları bombaya "misilleme" olarak 21 Aralık günü iki öğretmeni öldüren faşistler, 22 Aralık günü öğretmenlerin cenaze törenine saldırdılar. Bir gün sonra "Allah adına savaş"a (cihat) çağrılan Maraş köylerinden gelenlerin katılımıyla Maraş katliamı başlatıldı. Hedef, çokluk "solcuların", Alevilerin oturduğu Yürükselim mahallesiydi. Devrimci, yurtsever kimi unsurlar yer yer silahlı direniş ortaya koymaya çalıştılsa da, ellerinde yeterli silah olmadığı gibi, her hangi bir örgütlülüğe de sahip değillerdi. Bu durumda Mehmet Mengücek gibi bazı devrimcilerin direnişi belli sokaklarda faşistlerin saldırılarını durdurabilirdi, ama yapabilecekleri fazlaca birşey yoktu ve orada toprağa düştüler.

Maraş katliamı, kendi içinde örgütsüz bir halk kitlelerinin, nelerle karşılaşabileceğini de göstermiştir. Ama Maraş katliamının iki ana unsuru, ülke somutunda sürekli bir durumu ifade eder.

Birincisi, kitlelerin örgütlenmesi ve bu örgütlü gücün silahla korunmasıdır.

Gerek devrimci savaş koşullarında, gerekse ülkedeki millî krizin derinleştiği, dolayısıyla halk kitlelerinin oligarşiye karşı tepkilerinin açık hale geldiği koşullarda, kitle hareketleri her zaman oligarşinin ana hedeflerinden biri durumundadır. Bu yüzden, bir yandan kitlelerin bu koşulların bilincine ve somutluğuna dayanarak örgütlü hale getirilmesi, diğer yandan da bu kitle hareketini koruyacak silahlı gücün yaratılması temel devrimci görev ola-

rak belirginleşir. Kitle örgütlenmesi ile silahlı gücün birlikte büyümesi, aynı zamanda iki hareketin karşılıklı eşgüdümünü gerektirir. Devrimci silahlı gücün iradi ve sistemli eylemleri ile kitlenin ve kitle hareketinin uyumu sağlanamadığı sürece, yeni katliamlar ortaya çıkabilecektir.

İkincisi, oligarşinin karşı-devrimci taktikleri ve faşist milislerin bundaki rolüdür.

Oligarşi, kendi iktidarını korumak için elindeki tüm olanakları sonuna kadar kullanmak durumundadır. Resmi zor güçlerinin yetersiz kaldığı yada çeşitli nedenlerle etkinlik kuramadığı her durumda kullanabileceği bir silahlı gücü el altında tutmak oligarşinin temel politikalarından birisidir. Faşist milis örgütlenme, ister MHP adı altında var edilsin, ister "koruculuk" olarak biçimlendirilsin, isterse "özel ordu" şeklinde resmi ve yasal görünümüne kavuşturulsun, her zaman oligarşinin kitle pasifikasyonu için kullandığı gücü oluşturur. Bu faşist güç, aynı zamanda gelişen silahlı devrimci mücadelenin karşısına çıkartılacak silahlı gücün politik-ideolojik zeminini de sağlamak durumundadır.

Oligarşinin kitle pasifikasyonunda kullandığı yöntemlerin temelinde kitlelere gözdağı vermek yatar. Bu gözdağı, bir yandan kitlelere kendi gücünü göstermeye dayanırken, diğer yandan devrimci öncülere güvenemeyeceklerini göstermeye dayanır. Burada kullanılan yöntem, gerek kitlenin kendi eylemliliği, gerekse devrimci öncünün eylemliliğinin yarattığı ortamın demagojik olarak kullanılmasıdır. Bu yolla, oligarşi, devrimci mücadeleye yönelmiş kitleyi pasifize etmeye çalışırken, kendisi için sağlam bir kitle temeli kurmayı da amaçlar.

Dün Şırnak'da, Lice'de uygulanan ve bugün A. Öcalan'ın Roma'ya gidişiyle birlikte başlatılan şovenist eylemlerde kullanılmak istenen yöntem PKK'nin silahlı eylemlerinin "bedelini" kitlelere ödetmektir. Yapılmak istenen basittir: Kitlelere, eğer PKK silahlı eylemlere devam ederse, bunun bedelini siz ödersiniz denilmektedir.

Tüm bunlar, oligarşinin kitleye yönelik terörle, onları pasifize etmeyi amaçlayan bir politikayı her dönemde izlediğini açıkça göstermektedir. Bu politika varlığını sürdürdükçe, potansiyel olarak yeni Maraş'lar ortaya çıkacaktır. Bunu durdurmanın tek yolu, devrimci öncü ile kitle örgütlülüğünün bütünleştirilmesidir. Bu, kitle örgütlenmesi ile silahlı gücün ve silahlı güç ile kitle örgütlenmesinin birlikte geliştirilmesi gereğini gösterir.

KURTULUŞ CEPHESİ'nden Çağrı

İşçiler,
Köylüler,

İlerici, Yurtsever ve Demokrat Tüm Halkımıza!

Hepinizin bildiği gibi, ülkemiz alt yapısından üst yapısına kadar tam bir keşmekeş içerisinde. Yıllardır başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist ülkelerin yaptıkları talanlar, bir yandan ülkemizin her türlü varlığını tüketirken, diğer yandan tüm çalışanlar, emek verenler gittikçe daha da yoksullaşmaktadır.

Her türlü baskı, zulüm ve katliamlar yaşantımızın neredeyse ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Yıllar boyu bizlerin ürettikleri ile varedilen KİT'ler, el çabukluğuyla bir avuç zengini daha da zengin etmek için elden çıkartılmaya çalışılmaktadır. Binlerce KİT işçisi, işsizlikle, açlıkla yüz yüze bulunmaktadır.

Kürt halkı üzerindeki baskılar gün geçtikçe ağırlaştırılmakta ve her türlü pasifikasyon araçları kullanılarak sindirilmeye çalışılmaktadır.

Binlerce devrimci, yurtsever, demokrat cezaevlerine atılmakta ve en zor koşullar altında yaşamaya zorlanmaktadır.

Bütün bunları biliyorsunuz.

Bu düzen hep böyle sürüp gitmeyecektir. Emperyalistlerin ve oligarşinin sömürü ve baskı düzeni yıkılacaktır. Ve bunun tek yolu, devrimci mücadeleden geçmektedir.

Bu devrim mücadelesi, emperyalizm ve oligarşinin her türlü saldırısına karşı, devrimci ilkelere bağlı ve devrimci bir stratejiye dayanarak, yaşamın her alanında sürdürülmek durumundadır.

Onlar, emperyalistler ve onun yerli işbirlikçileri, bugün ellerinde tuttıkları siyasal iktidar aracılığıyla her türlü araca sahiptirler.

Onlar, dünyanın en gelişmiş silahlarını istedikleri gibi almakta ve kullanmaktadır.

Onlar, en gelişmiş propaganda aygıtlarına milyarlarca dolar verebilmektedirler.

Onlar, kendileri için kiralık katiller tutabilmek için trilyonlar harcayabilmektedirler.

Onlar, trilyonlar harcayarak, istedikleri yalanı yazabilecekleri, istedikleri yalanı söyleyebilecekleri, istedikleri görüntüleri gösterebilecekleri onlarca gazete, televizyon kurabilmektedirler.

Onların, binlerce tankına, topuna, askerine, gazetelerine, televizyonlarına karşı, bizlerin, sadece devrime olan bağlılığımız ve devrimci bilincimiz vardır.

Bizler, işçilerin, köylülerin, emekçilerin mücadelesiyiz.

Bizler, ezilenlerin, sömürülenlerin, baskıya uğrayanların, işkenceye tabi tutulanların, yıllarca tutsak edilenlerin sesiyiz.

Bizlerin mücadelesi, hepimizin, hepimizin mücadelesi olarak, yoksulun mücadelesidir.

Bizler, onlar gibi, milyarlarca dolara, silaha sahip değiliz. Elimizdeki her türlü araçla, onlara karşı savaşmanın gerekli olduğunun bilincindeyiz ve bu amaçla mücadele ediyoruz.

Binlerce silahımız, milyonlar satan gazetelerimiz yok, ama onların tüm zenginliklerini ve güçlerini alacak olan yine bizleriz.

Bizler, yoksulun hakkını almak için mücadele ediyoruz. Ve bu mücadelemizde, sizlerden başka dayanağımız bulunmamaktadır.

Bizler, işçiyiz; bizler, köylüyüz; bizler, emekçiyiz. Ve mücadelemiz devrime kadar, kurtuluşa kadar sürecektir.

Bugün sizleri Türkiye devrimci mücadelesinin geliştirilmesi ve yükseltilmesi için, maddi ve manevi her türlü desteğinizi ve katkınızı vermeye çağırıyoruz.

Bu zorlu mücadelede, hepimizin, hepimizin küçük büyük demeden yapacağı çok şey vardır.

Zafer Bizim Olacaktır!

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

SERİ No: 049-040-04000

Türkiye halkının kurtuluşu için

.....'dan

..... DM/FFr./SFr./NF alınmıştır.

KURTULUŞ CEPHESİ
Sezai GÖRÜR

Türkiye Tarihinden “1965-71 Türkiye’de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç”

“Yeni kuşak, içinde buldukları ilişkilerde her türlü nesnel bilgiden uzak tutulurken, yazılı ve görüntülü basın tarafından (moda sözcükle medya) kendilerine sunulan hazır, kurgusal (montaj) bilgilerle yetinmek zorunda bırakıldılar. Devrim, devrimcilik, devrimci mücadele, örgütsel faaliyet, örgüt vb. hakkındaki tüm bilgileri bu kurgusal bilgilerle sınırlıydı. Böylece, Tupamaros yöneticisinin de belirttiği gibi, *‘bilgi eksikliği, genel tarihsel bilgi eksikliği’*, örgütler ve örgütsel faaliyet üzerine bilgi eksikliği, nesnel bilgi ile kurgusal bilgi arasındaki farklılıkla belirlenen bir zıtlık olarak ortaya çıkmaktadır. Yazılı ve görüntülü basının, romanların, filimlerin, televizyon dizilerinin, aktüel haberlerin kurgusu içinde ve kurgusuyla devrimci mücadeleye ilişkin olarak elde edilen bilgiyle ‘bilgi sahibi’ kılınan yeni kuşak, eski devrimcilerin yozlaşmış ve yozlaştırılmış ilişkileri içinde, bu bilgilerinin doğru olduğu kanısına ulaştılar. Bunun sonucunda devrimci mücadele ile keskinleşen çatışan ve devrimci mücadeleden dışlanması kaçınılmaz olan anlayışlar ve davranışlar, bu bireyler tarafından doğal bir anlayış ve davranış olarak kabul edildi ve pratikte de ona göre hareket etmeye başladılar. Bu durum devrimci örgütlerce *de facto* kabul edildi.”

(*Kurtuluş Cephesi*, Sayı: 36, Mart-Nisan 1997)

İşte ülkemiz solunda “de facto” kabul edilen bu durum, pekçok sol yayında kendisini sürekli ortaya koymaktadır. Bunun son örneği, 10 Ekim 1998 tarihinde yayınlanan “**Halkın Sesi Kurtuluş**”un 4. sayısında, “*Kürdistan’da Tek Yol Devrim*” bölümünde “*Tarihsel ve Güncel Bir Belge*” başlığıyla yayınlanan yazıda bir kez daha ortaya çıkmıştır.

HS Kurtuluş, “Kürt sorunu” bağlamında, “1971’de Parti-Cephehilerin yayın organlarından biri olan Kurtuluş Yayınlarının broşür olarak çıkardığı bir yazıdan alınmış” (*) alıntılarla M. Belli’nin niteliğini sergilemeyi amaçlamıştır.

“**Tarihsel ve Güncel Bir Belge**” başlıklı yazıda, yapılan alıntılar içinde “*Mahir’in düştüğü dipnot*”tan aktarmalar yapılmakta ve “*Mahir, Belli’nin şovenist, uzlaşmacı tezlerini ele almaya devam ediyor*” diyerek tamamlanmaktadır. (*)

Tüm bunlar okunduğunda, M. Belli’nin uzun yıllar savunduğu şovenist tezler, “*Parti-Cephehilerin*” “*27 yıl önce*” kaleme aldıkları bir yazı çerçevesinde ortaya konulduğu ileri sürülmekle birlikte, bunun bizzat **Mahir Çayan yoldaş** tarafından kaleme alınmış bir yazı aracılığıyla yapıldığı söylenmektedir. Ve buna ilişkin olarak yapılan alıntılar için kaynak olarak “*Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Davası Dosyası-Yazılı Belgeler, sayfa: 352-353*” gösterilmektedir. Böylece HS Kurtuluş, bir yandan M. Belli’nin niteliğini sergilerken, öte yandan THKP-C’nin “*Kürt ulusal sorunu konusunda çok uzun bir yazılı çalışma bırakmamış*” olmasının getirdiği boşluğu tamamlamaktadır. Ve üstelik bunu “birinci elden”, yani Mahir Çayan yoldaşın ağzından yapmaktadır!

İşte ülkemiz solunda 1980 sonrasında ortaya çıkan “*bilgi eksikliği, genel tarihsel bilgi eksikliği*”, bu yazı içinde en açık biçimde

görölmektedir.

Ülkemiz devrim tarihini azçok izleyen herkesin bilebileceği gibi, "THKP-C Dava Dosyası" adlı kitap, ilk kez Ağustos 1976 tarihinde Yar Yayınları tarafından basılmıştır. Kitap, yasal çerçeve içinde THKP-C'ye ilişkin yazıların bir basımı olarak çıkmıştır. Bu bağlamda, içinde Kesintisiz Devrim II-III dışında kalan Mahir Çayan yoldaşın tüm yazıları ile **"1965-71 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç"** broşürü ve Kurtuluş'un 2. sayısında yayınlanan **"Ülkemizde Oynanan Oyun ve Bütün Küçük-Burjuva Oportünist Fraksiyonlarının İhaneti"** başlıklı yazı yer almaktadır. Ve bu broşür ile yazının Yusuf Küpeli tarafından yazıldığı ise, neredeyse herkesin bildiği, harcalem bir bilgi durumundadır. Yazının Mahir Çayan yoldaş tarafından yazıldığının ileri sürülmesi, bir kalem sürçmesi olarak düşünülse bile, ülkemiz solunun içinde bulunduğu "bilgi eksikliği, genel tarihsel bilgi eksikliği"nin ne denli yaygınlaştığını göstermektedir.

Şüphesiz Yusuf Küpeli, bir dönem Dev-Genç başkanlığı yapmış, THKP-C'nin üç kişilik ilk Merkez Komitesi'nde Mahir Çayan yoldaş ve M. Ramazan Aktolga ile birlikte yer almış ve 12 Mart döneminde sağa savrulmuş ve THKP-C'nin ideolojik-politik-stratejik ilkelerine aykırı harekette bulunduğundan dolayı, M. Ramazan Aktolga ile birlikte örgütten **ihraç edilmiş** bir kişidir. Böyle bir kişinin kaleme aldığı bir broşürden alıntı yapmak, bilinç seviyesinin düşük olduğu ve her şeyin ajitatif bir söylem üzerinde yürütüldüğü bir ilişkiler ağında "uygunsuz" olacağı düşünülebilir. Ama bu, hiçbir biçimde tarihsel bir gerçeğin "tarihsel ve güncel bir belge" için değiştirilmesini gerektirmez. Söz konusu olan broşür, Kurtuluş Yayınları tarafından yayınlanmıştır ve Kurtuluş (dergi ve broşürleriyle) THKP-C'nin tek yayın organı durumundadır. Dolayısıyla yayınlanan broşürün içeriği, tümüyle Kurtuluş'u bağlar. Bu nedenledir ki, broşür, Yusuf Küpeli imzasıyla değil, Kurtuluş imzasıyla yayınlanmıştır. Yusuf Küpeli'nin daha sonraki süreçte THKP-C'nin ideolojik-politik-stratejik ilkelerine aykırı harekette bulunması ve örgütten ihraç edilmesinin, broşürün niteliğini ve içeriğini değiştirmeyeceği de açıktır. Sorun, broşürün kim tarafından kaleme alındığı değil, içeriğinin ne olduğudur. Bu nedenle, **"1965-71 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç"** broşüründen alıntı yapmak, alıntının doğru ya da yanlışlığından öte hiçbir biçimde "uygunsuz" bir tutum sayılamaz. Bu konuda Lenin'in Kaut-

sky'den yaptığı alıntıları anımsamak yeterli olacaktır. (Bu kısa yazının amacı, bu konuyu irdelemek olmadığından, bunları belirtmekle yetiniyoruz.)

Mahir Çayan yoldaş, Aralık 1971 tarihinde yazdığı bir mektupta, Yusuf Küpeli ve M. Ramazan Aktolga'ya ilişkin olarak şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"Bu iki arkadaş ortak görüşlerimiz olan ve bir ölçüde hareketimizin ideolojik, teorik temellerini oluşturan bütün eski yazıları, Parti ve Cephe bildirilerini, Kurtuluş'ta tespit edilen çizgiyi ve de yazıp da bastırılmayan konuşmalarımız, vs.'yi tümünden reddetmektedirler..."

(...) Bilebildiğim kadarıyla bu arkadaşlar, Marksizmden habersiz kişiler değil, tam tersine bu konuda toplantılarda, vs.'lerde sözcülük yapan çeşitli fraksiyonların yanlış çizgide olduğunu, sosyalizmin ustalarından eserlerinden alıntılarla söyleyen ve de aylarca birlikte devrim anlayışı, çalışma tarzı, örgüt anlayışı, Türkiye'nin şartları gibi konularda konuşup hemfikir olduğumuz kişilerdir."

Evet, **"1965-71 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç"** broşürü, 1971 yılında Yusuf Küpeli tarafından kaleme alınmış ve Kurtuluş Yayınları tarafından broşür olarak ve Kurtuluş imzasıyla yayınlanmıştır. Broşür, kendi bütünlüğü içinde, Yusuf Küpeli'nin üslubunu yansıtmakla birlikte, o dönemde THKP-C'nin görüşlerini açıklayan bir broşürdür. İçerebileceği eksiklikler ve yanlışlıklar, bu çerçeve içinde değerlendirilmek durumundadır. Ama yazının Mahir Çayan yoldaş tarafından yazılmadığı tarihsel bir gerçektir. 1980 sonrasında yetişen yeni devrimci kuşağın karşı karşıya kaldığı emperyalizmin ideolojik saldırı ve saptırmaları ortamında, en basit bir tarihsel gerçeğin bile değiştirilmesine, farklılaştırılmasına ya da yok kabul edilmesine karşı kesin bir tutum takılması, nesnel gerçeğin kavranılmasını esas alan Marksist-Leninist ideoloji açısından önemli olduğu kadar, ülkemiz devrim tarihinin doğru ve tam olarak kavranılması açısından da önemlidir. Bu konularda gösterilecek en küçük bir kayıtsızlık, "bana necilik", "aman sendecilik", kısa dönemde sonuçlar üretmese de, orta ve uzun dönemde, tek tek örgütlerin kendi tarihsel süreçlerinden kopmalarını ve giderek yalıtık dönemlerden oluşan bir geçmişe sahip olmalarını getirecektir.

Devrim Stratejisi

Movimiento Revolucionario Túpac Amaru

(Túpac Amaru Devrimci Hareketi)

*MRTA'nın devrim stratejisinin amacı,
iktidarı ele geçirmek ve sosyalizmi kurmaktır.*

Genel olarak söylessek, biz stratejiyi, belirli amaçlar için, mücadelenin gelişimini yöneten yasalar ve ilkelerin bütünlüğü olarak tanımlıyoruz.

Devrimci stratejinin amacı, iktidarı ele geçirmek ve sosyalizmi kurmaktır. Mücadelenin ilke ve yasalarını doğru biçimde belirleyebilmek için, öncelikle Peru toplumunun özelliklerini, sınıfsal bileşimini ve kapitalist dünya sistemi içindeki yerini saptamak zorunludur. Bu saptama, temel ve tali düşmanlarımız arasındaki farkları; stratejik ve taktik müttefiklerimizi ve izlemek zorunda olduğumuz programı belirlemeye olanak verecektir.

Stratejimizi doğru olarak belirlemek için, devrimci sınıfın üç kesimini birbirinden ayırtmak gerekmektedir: Stratejik önderlik (parti), silahlı güçler ve kitleler. Ayrıca uygun bir uluslararası politika da önemli bir unsurdur. Çeşitli güçlerin birleşik hareketi siyasal içerik tarafından belirlenir, ama her zaman diğer güçlerin öncüsü olarak parti belirleyici olmak zorundadır.

I. DEVİRİMİN UNSURLARI

1. Stratejik Önderlik (Parti)

Parti, stratejik önderlik, devrimci stratejinin merkezi aygıtıdır. O, diğer aygıtların sözcüsüdür, onlara anlam verir ve onların birliğini sağlar. Devrimci parti, proleteryanın ve kitlelerin öncüsüdür ve en ileri kesimlerinden oluşturulmuştur. Devrimci parti, halkın mücadelesini yönetir, kitlelerin taleplerine sözcülük eder. İktidar sorununu açık hale getirir: Parti, sosyalizmin inşa sürecine önderlik eder. Ancak vurgulamak zorundayız ki, parti, kendiliğinden ve kendi kendine varolmaz, tersine iktidar mücadelesinde ve sosyalizmin inşasında bir araç durumundadır.

2. Silahlı Güçler

Silahlı güçler, alternatif askeri gücü oluştururlar. Burjuvazinin askeri gücüne karşı ve onu yoketmek için oluştururlar. Onlar, kitle mücadelesinin bir parçasıdır. Onun, nicel ve nitel olarak gelişmesi etkinliğini artırır. Bu gelişim sürecinde, burjuvazinin krizi keskinleştikçe, silahlı güçler hızlı bir gelişim gösterdikçe ve politik-askeri ilerleme sağladıkça, büyük sıçramalar gerçekleştirilebilir. Silahlı güçler, silahlı halk milislerinden ve düzenli devrimci ordudan oluşur.

Şehirlerde olduğu kadar kırsal alanlarda da kendini geliştiren silahlı güçler,

işe düzensiz güçler olarak başlarlar. Ama daha yüksek bir askeri kapasiteye sahip düzenli güçler kırlarda geliştirilecektir. Parti, silahlı güçlerin her düzeyindeki yöneticisidir. Parti, askeri eylemlerin politik hedeflerini belirler, kitlelerin bağlantılarını sağlar ve savaşçıların politik eğitimlerini gerçekleştirir.

3. Kitleler

Kitleler, farklı düzeylerde değişik biçimlerde örgütlenmişlerdir. Tedrici olarak —savaşın gelişim hızına bağlı olarak— kitleler ve kitle örgütleri büyük politik hedeflerine (iktidarın ele geçirilmesi ve sosyalizm) ulaşırlar. Devrime katılan politik güçlerin politik ittifakı, mücadele sürecinde ortaya çıkan alternatif halk iktidarının ve halk örgütlerinin oluşturduğu bir halk gücüdür.

Halen politik alanda verilen mücadele, sınıf mücadelesinin özgül (aktüel) koşullara uyarlanmış halidir. Parti her düzeyde ve her alanda mevcuttur, önderlik ondadır, kitlelerin gerçek düşüncelerini kavramıştır ve sürekli olarak kitleleri daha iyi örgütlenme biçimlerine sahip olmaya ve devrime katılmaya yöneltir.

4. Uluslararası Politika

Uluslararası politika, devrim yolundaki stratejik ve taktik ittifakları belirler. Bu ittifaklar, emperyalizme karşı geniş bir mücadele cephesinin kurulmasıyla sonuçlanır. Ayrıca, uluslararası politikalar, kıtasal ölçekte Peru devriminin yerini belirler.

II.

İKTİDAR: TEMEL SORUN

1. Devrimin anahtarı, iktidarın ele geçirilmesidir. Sosyalizme ulaşmak, salt burjuvazinin iktidar aygıtının parçalanması ve devrim ve karşı-devrim arasındaki stratejik güç dengesinin bozulmasıyla mümkün olacaktır.

2. İktidar mücadelesi, sınıf mücadelesinin tüm alanlara yayılmasını ve halk iktidarının sınırlarının genişletilmesini ifade eder. Hernekadar bu yeni iktidarın bazı görünüşleri devlet iktidarını ele geçirme mücadelesi sürecinde ortaya çıkabilecekse de, gerçek halk iktidarı, sadece burjuva devleti yıkıldıktan sonra yeni devrimci devlet oluşturulduğunda gerçekleşebilecektir.

3. Peru'da, Halk Savunma Cephesi (FEDİP) ve diğer semt ve köylü birliklerinin oluşturduğu Ulusal Halk Meclisi, bu yeni devrimci-demokratik iktidarın başlangıç aşamalarında mücadelenin bir aygıtı ve örgütlenme biçimidir. Bu halk iktidarı, ilk aşamalarda, halkın sosyal ve politik birliğini temsil eder; kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükselmesiyle birlikte kendisini geliştirebilecektir. (Bu, salt burjuva devletine karşı bir baskı aygıtı olmakla kalmayıp, devletin doğru işlevlerini yerine getirmek zorundadır.) Bu, burjuva devleti ve onun askeri aygıtıyla çatışmada halk iktidarını koruyan politik-askeri güç tarafından desteklenmektedir.

Halk iktidarı ile burjuva iktidarı birbirini dışlayan iki taraftır. Birinin varlığı, diğerinin yıkımını gerektirir. Bu nedenden dolayı, halkın sosyal ve politik güçlerinin yoğunlaştırılması tek başına yeterli değildir. Askeri güç, gelişimi garantilemek ve güçlendirmek için şarttır. Kırsal alanlardaki halk iktidar organları —devrimci askeri güçlerin desteğinde—, hızla geliştirilecektir. Buralarda bu organlar, burjuvazinin yerel denetimini yıktıkları sürece devlet işlevlerini yerine getirebileceklerdir. Halkın bu politik-askeri gücü, karşı-devrimci güçlere karşı yürütülen ve onların imhasını gerçekleştiren mücadele sürecinde oluşturulurlar.

4. Bu politik-askeri güçlerin oluşma süreci, halkın devrimci savaşıdır; sınıflar arasında yeni bir güç dengesini yaratmayı ve karşı-devrim güçlerini yıkmayı hedefleyen silahlı mücadelenin stratejik amaçları etrafında hareket eden aynı mücadelelerin ve örgütlenme biçimlerinin bütünsel ve karmaşık bir parçasıdır.

Bu nedenle, Peru devriminin stratejisini, devrimci halk savaşının stratejisi olarak tanımlıyoruz.

III. HEGEMONYA VE DEVRİM

1. Burjuvazinin egemenliği kendini sadece politik-askeri alanda değil, aynı zamanda ideoloji ve kültür alanlarında da göstermektedir. Bunun anlamı, toplumun her alanında egemenlik kurmuş olmasıdır.

Devrim, ulusal halk sınıflarının ekonomik, sosyal, politik, askeri ve ideolojik egemenliğinin, eski egemen sınıfın, burjuvazinin yerine geçirileceği bir süreçtir. Şurası açık olmak zorundadır ki, halk, tüm iktidara, ancak iktidar sorunu kesinlikle çözümlendikten sonra erişebilir.

2. Burjuvazi, egemenliğini sadece baskıyla değil, aynı zamanda onay (consensus) yardımıyla da kurar.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde, çok sağlam ve karmaşık bir 'sivil toplum' bulunmaktadır (bunun anlamı organizasyon, kurumlar, gelenekler, vb. birliğidir), buralarda burjuvazinin egemenliği, baskıcı eğilim yerine "consensus"la yürütülmektedir. Buna karşın bizimki gibi ülkelerde ise, burjuva egemenliği, baskıcı devlet organlarına dayanmaktadır. Bu da göstermektedir ki, dünya çapındaki devrimci mücadele içinde askeri mücadele tayin edici bir öneme sahiptir.

Devrimci mücadelede politik-askeri mücadelenin önceliği temelinde, yeni bir kültür ve yeni bir ahlak yaratmanın gerekliliğini de dikkate almak zorunludur: Che'nin 'yeni insanlar', Gramsci'nin geliştirdiği 'üretici ahlak'.

3. İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar, ama kendi istedikleri koşullarda değil. Burjuva egemenliğinin ihtiyaç duyduğu özel biçimi —sınıflar arasındaki güç ilişkilerinin bir sonucudur— dünya çapında iktidarın parça parça ele geçirilmesi sürecinin dışında, mücadelenin olanaklarını ve yerini belirler.

Sınıf mücadelesinin kendini gösterdiği tüm alanlar, devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadelenin alanlarıdır. Bununla birlikte her alanda yürütülen mücadelenin biçimleri, silahlı mücadele temelinde yürütülmeli ve düzenlenmelidir. Bir başka deyişle, teori ve pratikte, bu duruma uyan hiçbir mücadele biçimi reformist ya da devrimci değildir diye bir yana bırakılamaz. Mücadele biçiminin karakterini, devrimci güçlerin gelişim sürecindeki nesnel işlevine, düşmanı tecrit edişine ve yıpratmasına, kitlelerin örgütlenmesine ve harekete geçirilmesine ve politik-askeri stratejideki mücadele biçimlerinin dizilişine göre kendimiz belirleriz.

4. Silahlı mücadelenin tarihi meşruiyeti, devrim programından ve halkımızın yüzyıllar boyunca adaletle olan susuzluğundan gelmektedir. Kitlenin birleştirilmesi, mücadele içinde kendiliğinden olacaktır, halk kitleleri kendi yarınsamalarından vazgeçtiklerinde, seçim yoluyla sistemin yeniden yapılandırılabilmesine ilişkin yarınsamalarını esas olarak kendi deneyimleriyle öğrendikleri ölçüde ortaya çıkacaktır.

Legal olanakların kullanımına ilişkin iki sapmaya karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele vermek zorunludur: legalizme tabi olarak ve bunu temel alarak güç birikimini sağlamak isteyen reformizm ve legal olanakları tümüyle reddeden ve bu yolla güçlerin genişletilmesi olanaklarını engelleyen çocuksu dogmatizm.

IV. ULUS VE DEVRİM

1. Peru gelişmekte olan bir ülkedir. Peru ulusunun yapısal süreci ancak sosyalizmde son bulabilir. Sınıf karşıtlığı etnik-ulusal çelişkide yaşanmaktadır. Egemen sınıflar sadece ekonomik değil, etnik ve kültürel olarak da sömürmektedirler. Peru burjuvazisini oluşturan kolonistler ve Avrupalı göçmenlerin hiçbir kökleri yoktur ve bu nedenle ulus-karşıtı bir karaktere sahiptirler; bu kendini gizli bir ırkçılıkta gösterir. Bu nedenle, halk sınıfları ulusun tek taşıyıcısıdır. Proletarya, öncü devrimci sınıf, bu nedenle, sosyalizmin inşası sürecini sevk ve idare etmek ve aynı zamanda Peru ulusunu kurmak için hareket edebilecek tek sınıftır.

2. Sınıf mücadelesini güçlendiren bu ulusal onursuzluğu devrimci bir güce dönüştürmek stratejik bir görev olarak büyük bir öneme sahiptir. Bu etnik-ulusal faktör, sosyal muhalefeti şiddetlendirmekte, daha patlayıcı ve karmaşık hale getirmektedir.

Değişik deneyimler göstermiştir ki, zaferin koşulları, devrimci amaçlar ile ulusal yan birbiriyle uyduğu zaman oluşmuştur. Bu durumun sağladığı güç zaferin garantisidir.

V. STRATEJİK YÖNETİM

1. MRTA, politik-askeri bir örgüttür. Kendini, proletaryanın devrimci partisinin yeniden inşasının temeli olarak tanımlamaktadır. Bu parti, sınıf bilincine sahip işçilerin organik bir nüvesidir ve bunun sonucu olarak uzun ve karmaşık bir mücadele süreci sonunda iktidarı ele geçirecektir.

Peru'da solun gelişimi, kendi içinde değişik örgütlere bölünmüş ve böylece halkın öncülerinin dağılmasına neden olmuş kendine özgü farklılıklara sahiptir. Halkın öncülerinin merkezleştirilmesi stratejik bir görevdir ve devrimin ileri bir aşamaya geçebilmesi için zorunludur.

2. Son zamanlardaki Latin-Amerika deneyimleri bize, savaşın yönetimi ve devrimin zaferi için, herne kadar birleşik bir parti zorunlu değilse de, stratejik bir yönetimin varlığının zorunluluğunu gösterdi.

Stratejik yönetimin mutlaka bir parti olması gerekmemektedir. Stratejik olarak ittifak kurmuş çeşitli devrimci örgütler, ortak bir program ve savaş planı belirleyerek, birleşik —kendilerini birleştirmeden— bir yönetim oluşturulabilir. Yani, ortak bir strateji ile bir sosyalist programda ittifak kurabilirler. Böylece yüksek bir düzeyde homojenlik gerektiren parti niteliğinde olmayan bu birleşik yönetim, ortak bir partinin zeminini hazırlar ve bu parti için gerekli çerçeveyi oluşturur. Bu, Peru'da kurulması zorunlu olan stratejik yönetimin yoludur.

3. Son olarak halk savaşında yer alan örgütlerin tümü, birleşik stratejik yönetime katılacaklardır. Bu elbette, ne kendi kendine, ne de kısa zamanda gerçekleşecek bir perspektiftir ve ne de bugün silahlı mücadele veren örgütlerle sınırlıdır. Çeşitli güçlükler içeren ve mücadeleyi gerektiren bu faaliyet planı, öncelikle herkesin kendi düşüncelerini belirlemesini zorunlu kılar.

VI. DEVİRİMCİ SAVAŞ

1. Devrimci halk savaşı, Peru devriminin kapısını açan stratejik bir yoldur. Biz bunu, değişik örgütlenme ve mücadele biçimlerinin birbiriyle kaynaştığı, silahlı mücadeleye eklenildiği karmaşık bir süreç olarak anlıyoruz. Bu, halkın politik-askeri gücünün yoğunlaşmasını sağlar ve devrimin zaferi için gerekli bir iktidar dengesi yaratır.

Neden savaş ? Çünkü savaş, halkın politik-askeri gücünün galip gelebileceği ve sınıflar arasındaki güç dengesini ortadan kaldırabilecek tek biçimdir.

Burjuva egemenliği sistemiyle, özellikle onun devleti ve askeri aygıtıyla çatışma, bu sistemi yıkmaya yetecek bir gücün oluşturulmasını mümkün kılan sabırlı ve zahmetli bir faaliyeti gerektirir.

Bunun için, sadece güçlerin niceliksel olarak biraraya getirilmesi yetmez, öncelikle kendi niteliğini tahlil etmek zorundadır: politik-devrimci bilinç, örgüt, kitlelerin mücadeleye hazırlık durumu, devrimci yönetime güvenleri, silahlanma durumları; yani, savaşçıların sayısı ve yetenekleri garantilenmiş olmalıdır.

Bu sosyal, politik, moral ve askeri güçler, devrimci halk savaşının zor ve sert yolunda birlikte, kaynaşarak gelişirler.

Devrimci savaşın en önemli desteği, askeri iktidarı ve gücün yoğunlaştığı düzenli bir devrimci orduda ve şehir ve kır milislerinde örgütlenmiş silahlı halktır.

2. Devrimci savaş, haklı bir savaştır. Bu, gücünü bundan alan, ona zaferi vadeden kendi nedeninden ileri gelen bir haklılıktır. Devrimci savaş haklıdır, proletarya ve halkın tarihi çıkarlarını ifade eden ve gerçekleştirmeye çalıştığımız bir programa dayanır.

Fakat savaş, sınıf savaşının yoğunlaşmış ve zora dayanan bir biçimi olarak, halktan yüksek derecede güçlerini birleştirmesini ve fedakarlık ister. Böylece gerçek bir halk savaşı geliştirilir. Kitleler, diğer olasılıkların sınırlılıklarını, devrim yolunda kendi öz deneyimlerine dayanarak anlamalıdır.

VII. BİRLEŞİK DEVRİMCİ CEPHE

1. Tali düşmanı nötrale etmek ve temel düşmanı tecrit etmek için, birleşmeye hazır tüm güçler birleştirilmek zorundadır. Bu, devrimci stratejinin ilk ve en önemli kuralıdır. Tam olarak söylenirse, birleşik devrimci cephe, köylü ve işçilerin temel ittifakı olarak, halkın geniş bir sosyal ve politik birliğinin ifadesidir ve bunların yönetimini proletarya üstlenmiştir.

Birleşik cephe, halkın kendi mücadelelerinde geliştirdiği, politik, sosyal ve kültürel örgütlerden oluşur ve bunları devrimci bir programda birleştirmeyi ifade eder.

2. İttifakın kurulması için devrimcilerin sahip oldukları esneklik ve genişlik, güçlerin biraraya getirilmesi için zorunludur. Burada en önemli ilke, politik-askeri-devrimci güç ne kadar büyük olursa, ittifak politikamızın da o kadar geniş ve geniş olacağıdır. Ve ancak o zaman, bu politikayı uygulayabilme koşullarına sahip olabiliriz.

Tarihi deneyimler, özellikle Latin-Amerika deneyimleri, kapsamlı ve güçlü bir birliğin nasıl zorunlu olduğunu ve nasıl güçlüklerle dolu bir çalışmanın ürünü olduğunu göstermiştir.

3. Birleşik cepheyi, devrimin temel sosyal ve politik ittifakı olarak kabul ediyoruz; yani mümkün olan en büyük savaş disiplinine sahip olan, kitlelerin mücadelesini en yüksek aşamaya, halk ayaklanmasının taaruz aşamasına yönelten güçlerin merkezileşmesidir.

VIII. ULUSLARARASI DÜZEY

1. Peru devrimi, kapitalist sistemin nihai yıkımı ve sosyalizm mücadelesinin zaferi için dünya halklarının yürüttüğü mücadelenin bir parçasıdır. Bu bağlamda kendini, Asya, Afrika ve Latin-Amerika'nın bağımlı, sömürge, yarı-sömürge ve yeni-sömürge ülke halklarının bir parçası olarak kabul eder.

2. Peru devrimi kendini dünya devriminin kapsamı içinde görmektedir. Latin-Amerika, kendi stratejik önemiyle, emperyalizmin son Vietnam'ı olmalıdır.

Uluslararası stratejimiz, sosyalizmin kuruluşu için, özgür, adil ve dayanışmacı bir Latin-Amerika için halkların yürüttüğü iktidar mücadelesini birleştirmektir.

Tüm Güney Amerika kıtası çapında tek bir halk devleti için mücadele başarıya ulaşmadıkça, tek bir ülkede nihai ve kalıcı bir sosyalizme ulaşmanın mümkün olduğuna inanmıyoruz.

3. Peru halkı için diğer ülkelerle birliğin ayrı bir anlamı vardır : Ortak tarih, soy, gelenekler ve ekonomik gelişim, yakın bir ilişkiyi ortaya çıkarır. Bu bağlamda, MRTA, kardeş örgütlerin çalışmalarını eşgüdümlü ve birbirini destekleyen hale getirilmesi için elinden gelen tüm çabayı sürdürmektedir.

4. Tarihi deneyimin gösterdiği gibi, zafer için, uluslararası bir arka cephe oluşturmak son derece önemlidir.

Bu arka cephenin oluşturmasına ilişkin üç alan vardır: Birincisi, Latin-Amerika ülkelerindeki öncelikle komşu ülkelerdeki devrim; ikincisi, sosyalist ve anti-emperyalist devletler; üçüncüsü, ABD ve Avrupa'nın kapitalist ülkelerindeki dayanışma hareketleri.

Devrim Programı

Movimiento Revolucionario Túpac Amaru

(Túpac Amaru Devrimci Hareketi)

I. Halkın devrimci devleti ve devrimci hükümeti

Halkın devrimci devleti ve devrimci hükümeti, şehirdeki ve kırsal alanlardaki işçilerin, köylülerin ve yoksulların yeni iktidarının ifadesi olan halk temsilcileri meclisine dayanacaktır.

Bu devlet, halkın ortak ve kolektif eseri olacaktır. Deneyimleri, uzun zaman önce, eski köylü ve yerli topluluklarının iktidarlarıyla başlamıştır. Daha sonra şehirlerden ve kendi yönettikleri işletmelerden köylü ve komşu meclislerine, felaketlerde halka yardım eden değişik birliklerden meclislere ve savunma cephelelerinden ulusal halk meclisine kadar yeni deneyimler kazanıldı.

Bu devlet kendini, doğrudan ve halkın demokratik örgütlenmesine dayayacaktır. Bu, blok blok, mahalle mahalle, köy köy; aynı şekilde her bir fabrika, her bir yüksek okul, üniversite, kışla ve okulda örgütlenmiş hücrelerden oluşacaktır. Buralardan başlayarak, ulusal düzeye varana kadar, kendini bölgesel düzeyde merkezileştirecektir. Her düzeyde, temsili yönetim halkın doğrudan seçimlerinin sonucu olacaktır, şöyle ki, her defasında somut duruma uygun genel seçimler gibi yürütülecektir. Her düzeyde, halkın emredici vekaletine uyulmadığı takdirde, seçilenlerin aynı biçimde görevden alınması ilkesi uygulanacaktır. Bu suretle halk, kendi kontrol organını oluşturacaktır.

Devrimci devlet, yerel halk iktidarlarının her zaman kendi yerel gelişimini merkezi ulusal planlamanın genel hedefleriyle uyumlu olarak planlayabileceği, yönetebileceği ve organize edebileceği olanaklara sahip olacağı ademi merkeziyetçi olacaktır.

Devrimci hükümet, halka, yeni devletin ilke ve çıkarlarına uygun olarak geniş politik özgürlükleri garanti edecektir: Düşünce özgürlüğü, toplantı özgürlüğü, düşünceyi özgürce açıklama, ibadet özgürlüğü ve insan onuruna ve insan haklarına sınırsız saygı. Bu devlet, savunmasını, devrimci mücadele sürecinde oluşan devrimci silahlı güçlere ve halk milislerine dayandıracaktır.

II. Büyük çoğunluğun hizmetinde ulusal bir ekonomi

Büyük çoğunluğun hizmetinde ulusal bir ekonomi için emperyalizmin ve büyük burjuvazinin işyerleri kamulaştırılacaktır. Bunlar, devletin işletmeleri haline alacaktır. Devlet işletmelerinin karakteri, merkezi, stratejik sosyalist devletin oluşturulması için kökten değiştirilecektir.

Ülkemizi yeni-sömürgeci merkezlere bağımlı kılan her tür bağı koparmak için, emperyalist ülkelere ve onların mali kuruluşlarına olan dış borçlar ödenmeyecektir.

Ulusal kalkınma planı, sanayi değişimini, sanayi ile tarım arasında uyumlu

bir gelişim sağlamayı ve kendimizi dünya ekonomisine —yeni uluslararası ekonomik düzen çerçevesinde— uyumlandıran kısa, orta ve uzun vadeli hedefleri kapsayacak şekilde oluşturulacaktır.

Ekonomik denge ve doğal kaynaklarımızın uygun kullanımını garanti altına alacak bir büyüme düzenlenecektir.

Sadece güçlülere hizmet eden kapitalist anarşinin üstesinden gelmek için sosyalist planlama sistemi inşa edilecektir. Planlama, tüm işçilerin önerilerini demokratik tarzda benimseyecek ve böylece halkın yaratıcı yeteneklerine olanak tanyacaktır.

Mevcut sanayileşme temelinde ekonomik desentralizasyon, her bölgenin doğal kaynaklarını değerlendirebilir, ülkenin her bölgesinde gerçek bir ekonomik gelişim ve politik birlik sağlar.

Devlet işletmelerine, işçi denetimi ve işçi yönetimi ilkeleri uyarınca, tüm çalışanların katılımı sağlanarak, demokratik bir sevk ve idare yerleştirilecektir. Halkın sırtından zenginleşmiş ve işyerlerini kendi çıkarları için sömürmüş olan herkesin örnek olarak cezalandırılması çerçevesinde iyi bir ahlak yaratılacaktır. Ahlak dışı davranışları önlemek için, işyeri denetimi ve mali örgütleri olarak çalışacak olan kitle örgütleri kurulacaktır. Küçük ve orta ölçekli mülkiyete saygı gösterilecek ve bunların gelişimi teşvik edilecektir. Aynı şekilde, kooperatif mülkiyetin oluşturulması teşvik edilecektir. Bu gibi durumlarda, işçilerle birlikte kolektif yönetim biçimleri uygulanacaktır.

Büyük ölçekli işletmeler devreye sokulacak ve buralarda emek-yoğun üretim yapılacaktır. Böylece, halkın gücü harekete geçirilecek ve geleneksel “Mita”nın olumlu etkisi yeniden kurulacaktır. Halkın temel ihtiyaçlarının karşılanması için köylerde dayanışma teşvik edilecektir. Aynı zamanda “Minka” geleneği (köylerde birlikte çalışma-imece) geliştirilecektir.

III. Tarım Devrimi

Yoksul köylülerin toprağı ve kamulaştırma. Kolektif mülkün genelleştirilmesi için ve kolektif yönetim için, gerek kapitalist tarım işletmeler (Hacienda’lar), gerekse köhne yarı-feodal yapıyı koruyan büyük toprak sahipleri mülksüzleştirilecektir.

Toprağı köylü topluluklarına geri vermek için, tarımsal kooperatif işletmelerin demokratik tarzda yeniden inşası sağlanacaktır.

Köylü ve yerli birlikleri, toprak üzerinde devrimci demokratik egemenliği merkezileştirecekler, kolektif çalışma ve kolektif yönetim ilkelerine uygun olarak yeniden inşa edeceklerdir.

Teknik yardım sistemi ve etkin ve uygun kredi sağlanacak, yüzyıllar öncesinden gelme tarih öncesi tarım teknolojisi geliştirilecektir.

Devlet katkısıyla, köylülere adil bir ücret garanti eden ve şehirli nüfusun ekonomik ihtiyaçlarını garanti altına alan bir fiyat sistemi kurularak, köylü ve tüketici örgütleri arası alış-veriş ve işe ağı oluşturulacak; asgari fiyatlar ve asgari geçim sistemi kurulacak ve bu yolla “tempos”ların (gıda maddeleri depoları) eski gelenekleri yeniden kurulacaktır.

Ulusal gereksinimleri karşılamak amacıyla gıda üretimi teşvik edilecek; it-halat yerine tarımsal üretimin korunması ve sanayi üretiminin ve ihracatın artırılması düzenlenecektir.

Köylülerin ve yerli halkın komünleri desteklenecek ve teşvik edilecek; gasp edilen toprakları kendilerine geri verilecektir. Böylece, sınır anlaşmazlıkları ve mülkiyet sorunu, adil ve eşit bir biçimde çözülecektir. Çevre dengesini koruyarak kendi doğal kaynaklarından yararlanma güvencesine alınacaktır. Kültürel ve sanatsal gelenek ve göreneklere saygı gösterilecektir.

IV. Kamu Hakları

Halkın devrimci hükümeti, işçilerin ve köylülerin, yaşamını, işini, adil ücret

ödemeyi, konut sağlamayı, sağlığı ve dinlenmeyi garanti etmektedir. Kapitalist üretimin özelliği olan işsizlik ve yetersiz iş çilesinin üstesinden gelinecek ve tam işihdam sağlanacaktır. Çalışanların etkin katılımıyla adil bir ücret ödeme sistemi getirilecek, böylece kişisel ve ailevi temel ihtiyaçların karşılanmasına yetecek maaş ve ücret ödenecektir.

Çalışanların ekonomik ve sosyal mücadelelerle elde ettikleri kazanımlar ve haklara kayıtsız şartsız saygı gösterilecektir.

Sermaye yatırımlarının kamulaştırılması. Bir sistem dahilinde kamu konut planı geliştirilerek, özel konut inşaaı uygun teknik araçlarla desteklenecektir. Özellikle kırsal alanların ve kentlerin kenar bölgelerinin elektrik, su, kanalizasyon, nakliye ve diğer gereksinimlerinin sağlanması için gerekli altyapı oluşturulacaktır.

Hastaneler, klinikler, laboratuvarlar ve eczaneleri kapsayan standart bir sağlık sistemi kurulacaktır. Özellikle anne ve çocuk bakımı dikkate alınarak önleyici sağlık hizmetlerine yönelinecek, kırsal bölgelere ve kentlerin kenar bölgelerine yönelik kamu sağlığı sistemi geliştirilecektir.

V. Peru ulusal kimliğini oluşturmak

Sanatsal ve ekonomik adetler, gelenekler ve geleneksel kültürlerle beraber taşınmış binlerce yıllık deneyimlerimiz ve Quechua, Aymara ve diğer dillerle bugün bizi kaynaştıran mozaığın oluşturduğu temel üzerinde ortak bir kimlik yaratmak. Böylece, büyük, çok dilli bir ulus oluşur. Siyahlar, Çinliler ve bizim tarihimizi de zenginleştiren Amazon nehrinin diğer halkları ve kabileleri bu mozaığı oluşturur. Irkçılığın ve kültürel ayrımcılığın her türü ortadan kaldırılır.

Halkımızın tüm kültürel ve sanatsal faaliyetleri kararlılıkla teşvik edilecektir. Binlerce yılda geliştirilmiş ve bizim bugünküne benzer hemen hemen hiç geliştirilmemiş aletlerle, bir nüfusun nafakasını sağlayan teknoloji ve üretim metodları iyileştirilecektir. Buna karşın bugün biz, bazı sanayilerin ölçsüz teknolojisi sayesinde, şüphesiz gelişim ihtiyaçlarımızın tersine olarak, en büyük geriliğe batmış durumdayız.

Tüm halkımız için ortak bir kimlik oluşturmak temelinde ve buna yardımcı olması için, gerçek tarihimizin yeniden tanımlanması ve incelenmesi. Bu yeniden tanımlama, emperyalizm ve egemen sınıflar tarafından tarihimiz üzerinde yapılmış ve bize zorla kabul ettirilmiş olan tahrifatların yabancılaştırılmasından sonra kesinleştirilecektir.

VI. Kültür Devrimi

Cehalet ortadan kaldırılacaktır. Sosyo-ekonomik gelişimin hizmetine vermek ve yeni insanı yaratmak için ulusal eğitim sisteminin yeniden yapılandırılması.

Emperyalizmin ve ezen sınıfların ideolojik egemenlik biçimlerini ortadan kaldırmak ve ulusal kültürün hizmetine sunmak amacı ile medyanın (basın, radyo, televizyon, sinema, vb.) ulusallaştırılması.

Eğitimdeki her türlü ayrımcılığın ve ayrıcalıklılığın ortadan kaldırılması, yaratıcı ve eleştirel bir eğitim sistemi standartı yaratmak. İş ve işteki ulusal ihtiyaçlara uygun eğitim. Halkın hizmetinde ve sosyalizmin kuruluşunda görev yapabilecek bilimsel, kamuya açık, demokratik ve ulusal üniversite. Yeni toplumun insanlığının özelliği olarak çocukların ve yaşlıların korunması.

VII. Kadınların eşitlik hakları

Erkek ve kadınların üretimde ve tüm alanlardaki toplumsal faaliyetlerinde, sosyalist toplumun inşası da dahil, devrimci görevler ve sorumlulukların her düzeyinde mutlak eşit haklara ve görevlere sahip olmaları. Her türden ayrımcılığı ortadan kaldırmak ve "Machismo"e, kadınlara karşı şiddete karşı savaş. Anneler, özellikle hamilelik ve çocuk yetiştirme ilk yıllarında korunacaktır.

VIII. Ülkenin manevi birliği

Tüm karşı-devrimci unsurlar cezalandırılacak, tümü, halkın paralarıyla zenginleşmiş, suç işlemiş, işkenceci ve katiller, öfkelerini devrimci liderler ve halk savaşçılarından çıkarmış olanlar. Kendilerine savunma hakkını ve insan haklarına riayet garantisi veren, devrimci mahkemelerde yargılanacaklardır.

Kapitalist sistemin ürünleri olan rezilliklerin, suçların ve sosyal bozuklukların ortadan kaldırılması, sosyalist toplumun kuruluşunu ve yeni insanın yaratılmasını garanti etmektedir.

IX. Uluslararası, kıtasal, anti-emperyalist, bloksuz bir politika

Tam politik ve ekonomik egemenlik hakkı. Bizi emperyalizmin yeni-sömürgeci yapısına bağlayan bütün açık ve gizli ekonomik, politik, askeri ve kültürel anlaşmalarının bozulması.

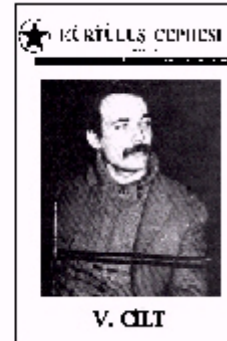
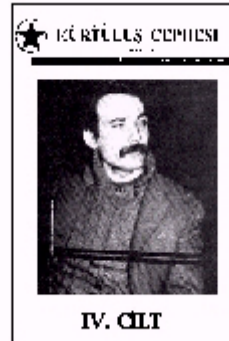
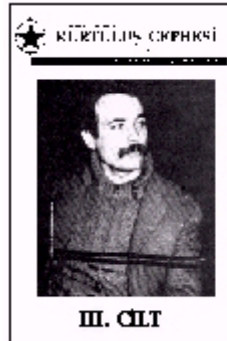
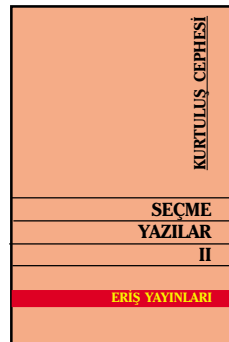
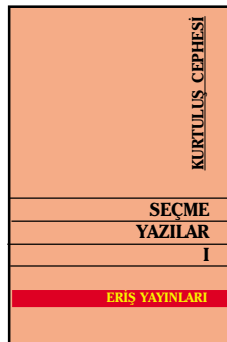
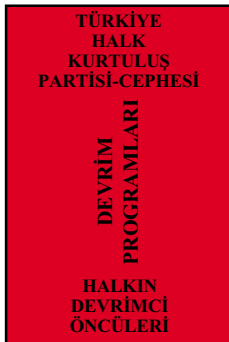
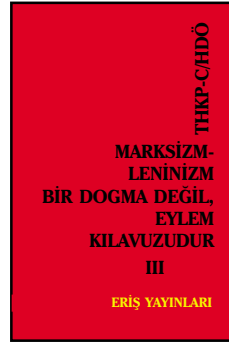
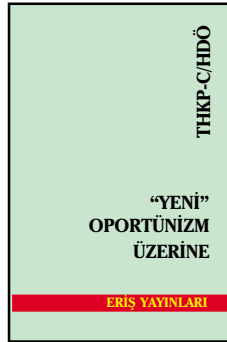
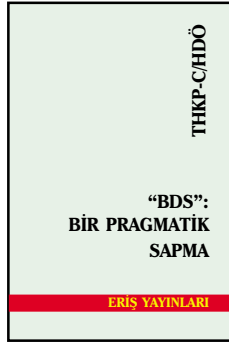
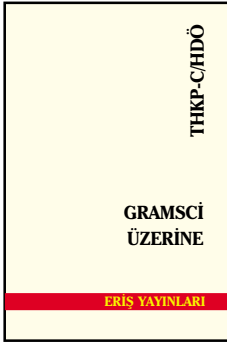
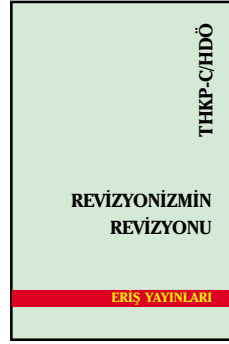
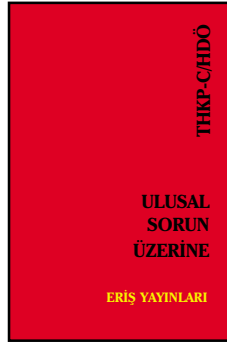
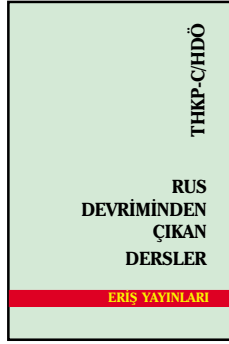
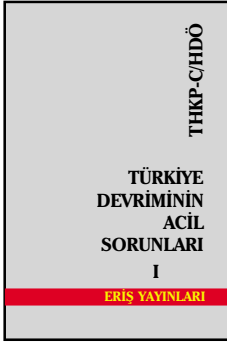
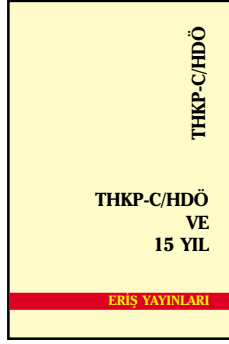
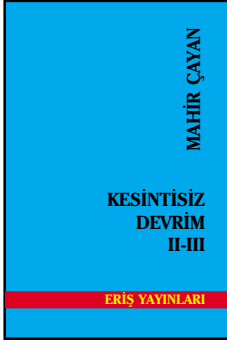
Uluslararası politikamız tam özerk ve politik bağımsızlığı savunacak, karşılıklı saygı, başka devletlerin iç işlerine karışmamak, halkların kendi kaderlerini tayin hakkı ve uluslararası anlaşmazlıkların politik çözümü ilkeleri doğrultusunda olacaktır.

Latin Amerika'daki, Karibik'teki ve tüm dünyadaki, ulusal ve sosyal kurtuluşları için savaşan tüm devrimcilere aktif ve savaşçı destek. Latin-Amerika ve Karibik meselelerinde, alt kıtamızın diğer halklarının kurtuluşuna yardım etmenin bizim görevimiz olduğunun bilincindeyiz. Bu, büyük bir anavatan kurma yolunda, bütünleşme doğrultusundaki bir sürecin çerçevesinde olur. Binlerce yıllık eski bir geçmişle bağlı olduğumuz halklara, çalışmalar ile ve ilişkiler yoluyla, özel öncelik vereceğiz.

Bizim egemenliğimize ve adil düzenimize saygı gösteren tüm ülkelerle, diplomatik ve ekonomik ilişkiler geliştireceğiz ve koruyacağız.

Halen, emperyalist egemenliklerden birine borçlandırılarak geriliğe tabi olan ülkelerin sırtından geçinen emperyalizm ve çok gelişmiş ülkelerinkinin yerine geçecek, yeni bir uluslararası ekonomik düzenin kuruluşu için mücadele.

ERİŞ YAYINLARI

Kitap ve Katalog
isteme adresi:

Postfach 2501
55514 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:
www.kurtuluscephesi.com
E-Mail Adresi:
erisyay@kurtuluscephesi.com

